

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

**Εφέτος θα μιλήσεις στο παιδί σου
για τον Χριστούλη ή για τον Χριστό;**

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

218

« Όσο γνωρίζεις τον Χριστό, τόσο περισσότερο θα θέλεις να Τον γνωρίσεις! »

«Ο προορισμός του κάθε ανθρώπου εξαρτάται από την σχέση του με τον Ιησού Χριστό, όχι από τη σχέση του με τη ζωή ή την υπηρεσία του ή τη χρησιμότητά του, αλλά απλά και μόνο από τη σχέση του με τον Ιησού Χριστό.»

—Oswald Chambers

Πώς γνωρίζουμε καλύτερα τον Χριστό; Πρώτα θα πρέπει να απαντήσουμε στο ερώτημα: «Πώς γνωρίζουμε καλύτερα ένα οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο;» Μπορείτε να μάθετε πολλά για κάποιον όταν η σκέψη σας επικεντρωθεί να τον γνωρίσετε περισσότερο. Και μπορείτε να γνωρίζετε κάποιον περισσότερο, δαπανώντας μαζί του χρόνο, αντιμετωπίζοντας πράγματα από κοινού, και ρωτώντας συχνά βαθιές ερωτήσεις που σας επιτρέπουν να τον ακούσετε να σας λέει ποιος είναι.

Πώς μπορούμε να ακούσουμε τον Χριστό να μας λέει Ποιος είναι; Διαβάζοντας τον Λόγο της Γραφής. Μέσα στον Λόγο της Γραφής ο Θεός εκφράζει τον ίδιο τον εαυτό Του ώστε να μπορέσουμε να Τον γνωρίσουμε περισσότερο. Με την πάροδο του χρόνου, ο Θεός συμπλήρωσε σταδιακά την αποκάλυψη για τον εαυτό Του μέσω του Μωυσή και των Προφητών, ώπου στο τέλος αυτή ολοκληρώθηκε μέσω του Χριστού, που ήταν ο Λόγος που έγινε σάρκα, και μέσω της μαρτυρίας των Αποστόλων Του. Τι θησαυρός είναι που έχουμε αυτούς τους λόγους φυλαγμένους για να τους διαβάζουμε σήμερα, και πόσο σημαντικό για μας να αφιερώνουμε χρόνο μελετώντας αυτά τα λόγια ώστε να αυξάνεται η σχέση μας με τον Χριστό.

Σε ένα «κυνήγι θησαυρού», μερικές φορές κάποιος έχει την τύχη να πέσει επάνω στο θησαυρό ευθύς εξ αρχής, αλλά συνήθως χρειάζεται να ακολουθήσει με κόπο από ένα «στοιχείο» σε ένα άλλο, έως ότου τελικά βρεθεί ο «θησαυρός». Έτσι συμβαίνει με την με-

λέτη της Αγίας Γραφής. Μερικά χωρία δείχνουν άμεσα τον Χριστό. Άλλα δίνουν μερικές ενδείξεις. Όμως μόνο η επίμονη αναζήτηση των ενδείξεων αυτών θα οδηγήσει τελικά τον κάθε αναγνώστη σε εκείνον τον θησαυρό που η αξία του ξεπερνά όλες τις αξίες.

Είχα έναν καθηγητή που μας ενθάρρυνε, κάθε φορά που πάνουμε τη Βίβλο, να τη διαβάζουμε και να την μελετούμε με προσεχική έχοντας στο νου μας την ερώτηση: «**Ποιος είσαι, Θεέ;**» Με αυτή την εστίαση, βρίσκουμε θησαυρούς. Αν η προσοχή αποσπαστεί από αυτή την εστίαση, μπορεί να βρούμε ενθαρρυντικά λόγια, ωραία καλλιτεχνικά λόγια, μια καλή λίστα «Τι να κάνεις» για να ζήσεις σωστά... αλλά κινδυνεύουμε να χάσουμε τον πραγματικό Θησαυρό.

Σήμερα, υπάρχουν πολλές μέθοδοι για το πώς να διαβάζεις τη Βίβλο. Για παράδειγμα, μπορείς να αρχίσεις από την αρχή και να τη διαβάσεις με τη σειρά ως το τέλος, ή μπορείς να διαβάζεις παράλληλα και από την Παλαιά και από την Καινή Διαθήκη. Μια εναλλακτική μέθοδος που έχω χρησιμοποιήσει κατά καιρούς, είναι να διαβάζω ταυτόχρονα από πολλά διαφορετικά σημεία. Συγκεκριμένα κάθε μέρα διαβάζω ένα κεφάλαιο από το Νόμο, ένα κεφάλαιο από τους Προφήτες, ένα κεφάλαιο από τους Ψαλμούς, ένα κεφάλαιο από τα Ευαγγέλια και ένα κεφάλαιο από τις Επιστολές. Αυτή η μέθοδος με βοηθάει να ανακαλύπτω στοιχεία που παραπέμπουν σε άλλα στοιχεία, κι έτσι να συνεχίζω στο κυνήγι του θησαυρού.

Όποια μέθοδο και αν διαλέξετε για να τρέφεστε από τον Λόγο του Θεού, για να αναπτύξετε τη σχέση σας με τον Ιησού Χριστό, που είναι ο Λόγος, να θυμάστε να διαβάζετε πάντα θέτοντας την ερώτηση: «**Ποιος είσαι, Θεέ; Θέλω να Σε γνωρίσω περισσότερο.**»

Από Συνεργάτη

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΝΕΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Κιουταχίας 8, 14231 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ Όσο γνωρίζεις τον Χριστό, τόσο περισσότερο θα θέλεις... 2
- ❷ Εκείνος άπειρα μεγάλος! Εγώ αφάνταστα μικρός! 4
- ❸ Ματθαίος Ρίτσι (Matteo Ricci) 6
- ❹ ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΒΡΑΪΚΟΝ-ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ 9
- ❺ Έντομα στην Αγία Γραφή 10
- ❻ Προσευχή – Γιατί; Σε Ποιον; 13
- ❼ Η πρώτη ανάσα του μωρού 17
- ❽ Υιοί του μέλλοντος αιώνας 21
- ❾ Ποιος αλλάζει ποιον... 27
- ❿ «Προσέχετε πώς ακούετε» 32

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [;]» 28
- «ΦΩΝΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΤΣΙΡΙΖΟΥΝ...»
- ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
- ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
- ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΟΙ Ή “ΔΗΘΕΝ”
- ❷ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31
- Σύμβολα της πίστης

Συστήνουμε το μπλογκ
<http://neakaipalaia.blogspot.com>

έν ριπή ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 25 – ΤΕΥΧΟΣ 218 / ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/5/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή ὄργανωση • Δεν αντιστατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ὑστερα από ἄδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ἔνδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε ἐκτέλεση της ἐντολῆς «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε ὅποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εἰσφορές ἐξυπηρετῆι ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ἰδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΙΑΣ 8, 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

(1) → tyxikos@gmail.com

(2) → editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Εκείνος άπειρα ΜΕΓΑΛΟΣ!

Εγώ αφάνταστα μικρός!

Μια ήρεμη ξάστερη νύχτα κοιτούμε τον χρυσοκίτρινο μυριόσπαρτο ουρανό, καθώς δίνει τα φώτα του.

Αμέτρητα τα αστέρια, μικρά και μεγάλα, συνωσιάζονται το ένα κοντά στο άλλο, σε θαυμάσιους συνδυασμούς.

Έτσι τα θωρεί το μάτι μας, ακίνητα που όμως κινούνται. Όλος αυτός ο κόσμος μέσα στο άπειρο σύμπαν κινείται με ταχύτητες αφάνταστες για μας τους κοινούς θνητούς.

Η καθορισμένη και περιορισμένη ανθρώπινη ζωή μας πάνω στη Γη δεν μας φτάνει για ένα ταξίδι με επιστροφή στα μακρινά αυτά αστέρια, που είναι πέρα από τους κοντινούς μας γείτονες, αυτούς που βρίσκονται στο ηλιακό μας σύστημα, ήλιος, φεγγάρι, πλανήτες κ.λπ.

Όπως μας είναι γνωστό, οι αποστάσεις στο σύμπαν δεν μετριοούνται με τα γνωστά μας χιλιόμετρα αλλά με έτη φωτός. Ένα έτος φωτός είναι η απόσταση που διανύει το φως σ' ένα χρόνο.

Η ταχύτητα του φωτός είναι 300.000 χιλιόμετρα ανά δευτερόλεπτο, δηλαδή 18.000.000 χιλιόμετρα το λεπτό ή ένα δις ογδόντα εκατομμύρια χιλιόμετρα (1.080.000.000) την ώρα, ενώ σε ένα

χρόνο διανύει 9.460.000.000.000.(εννέα τρις τετρακόσια εξήντα δις.

Ας επανέλθουμε όμως στη δική μας πραγματικότητα: Αν σκεφτούμε τον άφταστο, ασύλληπτο, τον μεγάλο κόσμο, το κοσμικό σύμπαν που εκτείνεται πέρα από μας και λειτουργεί τόσο τέλεια κι αρμονικά, αν σκεφτούμε πως μέχρι τώρα δεν μπορέσαμε να βρούμε το τέρμα ή τα σύνορα του σύμπαντος, ποιος είναι Εκείνος που τα έκαμε, τα συντηρεί και τα γνωρίζει με το όνομά τους; (Ψαλμ. 147/ρμζ/4, Ησ. 40/μ/26).

Είμαστε ευτυχείς που πιστεύουμε σ' αυτόν τον Δημιουργό Θεό, που κυριαρχεί και πληροί, ρυθμίζει και συντηρεί τα Σύμπαντα. Είναι Αυτός ο ΑΝΑΡΧΟΣ, ο ΑΠΕΙΡΟΣ, ο ΑΙΩΝΙΟΣ, ο ΘΕΟΣ της Αγάπης, Αυτός είναι ο δικός μας Θεός. Αυτός ο μεγάλος!

Κι απέναντί Του εγώ ο ελάχιστος!...

Στο μεγαλείο Του σκύβω και ομολογώ: Είσαι άπειρα μεγάλος – Είμαι αφάνταστα μικρός.

Κι όμως αυτός ο αληθινά Μεγάλος, ο Παντοδύναμος, έρχεται κοντά μας, ο Άπειρος καταδέχεται να πλησιάσει εμένα τον απειροελάχιστο. Θέλει να συνδιαλλαγεί μαζί μου.

Αυτός ασχολείται με τις σκέψεις μου, μα και με τα σκιρτήματα της καρδιάς μου (Ψαλμ. 139/ρλθ, Εβρ. 4/δ/13).

Βλέπει τον άνθρωπο ν' απομακρύνεται από τους νόμους Του και το Πνεύμα Του θλίβεται.

Γνωρίζει πως όλοι ανεξάρτητα ζούμε στις επιθυμίες της καρδιάς μας, και κανείς από μας δεν θα μπορούσε να σταθεί μπροστά στη δικαιοσύνη και καθαρότητα Του.

Θα λιώναμε όλοι μας με μιας σαν το βούτυρο στους 6.000 βαθμούς θερμοκρασία που εκπέμπει η επιφάνεια του ήλιου Του.

Κι όμως δεν το κάνει. Αντίθετα μας προστατεύει από την επίδραση και την ακτινοβολία του ήλιου. Ενώ εμείς πάμε να καταστρέψουμε τους νόμους και την τάξη του Θεού, Αυτός ο δίκαιος Θεός περιμένει από μας να γυρίσουμε κοντά Του και να πράξουμε δικαιοσύνη, να γυρίσουμε στο φυσικό μας περιβάλλον, στο σπιτικό από το οποίο ξεφύγαμε.

Υπάρχει γι' αυτό ένας τρόπος, μια δυνατότητα: να μας αναγνωρίσει και να μας ανακηρύξει παιδιά Του.

Η διακήρυξη βρίσκεται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 3/γ/16-17, **«Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον. Επειδή δεν απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον διά να κρί-**

νη τον κόσμον, αλλά διά να σωθή ο κόσμος δι' αυτού».

Ο αιώνιος Θεός μάς έδωσε τη ζωή. Αν θέλουμε να την κερδίσουμε και να γίνουμε αιώνια ευτυχισμένοι, δεν έχουμε παρά να επιστρέψουμε σ' Αυτόν.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μάς καλεί: Ελάτε σε μένα όλοι οι κουρασμένοι και φορτωμένοι κι Εγώ θα σας ξεκουράσω. (Ματθ. 11/ια/28)

Ο Θεός μας είναι μεγάλος και παντοδύναμος. Στη σοφία Του δεν υπάρχει μέτρο.

Η σωτηρία Του προσφέρεται πλούσια σε κάθε έναν.

Αυτός είναι ο άπειρα μεγάλος, εγώ ο αφάνταστα μικρός.

Κυρίέ μου, Σ' ευχαριστώ που με δέχεσαι!

Από Συνεργάτη

Ματθαίος Ρίτσι (Matteo Ricci)

Το 2010 συμπληρώθηκαν 400 χρόνια από το θάνατο του Ματθαίου Ρίτσι (1552-1610), Ρωμαιοκαθολικού Ιησουίτη ιεραπόστολου, που έδρασε στην Κίνα από το 1583 ως το 1610 και πέθανε στο Πεκίνο. Εκείνη την εποχή η Κίνα είχε 190 εκατομμύρια κατοίκους και η Ευρώπη μόνο 100. Οι Ιησουίτες προσπάθησαν να εγκατασταθούν στην Κίνα χωρίς να βασιστούν στην προστασία κάποιας ευρωπαϊκής δύναμης, όπως γινόταν συνήθως με τις ιεραποστολές, γι' αυτό χρησιμοποίησαν ως δίαυλο επικοινωνίας τη φιλοσοφία, την επιστήμη και την τεχνολογία.

Το πρόσωπο

Ο Ρίτσι γεννήθηκε στη μικρή ιταλική πόλη Ματσεράτα (Macerata). Ο πατέρας του τον έστειλε στη Ρώμη να σπουδάσει νομικά αλλά αυτός σπούδασε κοντά στους Ιησουίτες μοναχούς και χειροτονήθηκε στο τάγμα τους το 1571. Το 1577 ζήτησε να σταλεί ως ιεραπόστολος αρχικά στην Ινδία και στη συνέχεια στην Κίνα. Το 1582 εγκαταστάθηκε στο Μακάο, πορτογαλική αποικία, όπου ένας μικρός αριθμός Κινέζων είχαν ήδη ασπασθεί τον χριστιανισμό, οι οποίοι όμως ζούσαν με τον ευρωπαϊκό τρόπο ζωής. Αντίθετα από τους άλλους ιεραποστόλους, που κανένας τους δεν είχε ενδιαφερθεί να μάθει την κινεζική γλώσσα, ο Ρίτσι άρχισε να μαθαίνει ομιλία και γραφή και έμαθε τόσο καλά τα κινεζικά,

ώστε μπορούσε να μιλά με επίσημα πρόσωπα χωρίς διερμηνέα, και να γράφει ποιήματα και λογοτεχνικά έργα.

Η κοινότητα των Ιησουιτών μοναχών και ο ίδιος ο Ρίτσι ήταν γνωστοί στην επαρχία όπου ζούσαν και απέκτησαν πολλούς φίλους και συνομιλητές: απλούς ανθρώπους αλλά και λόγιους και επισήμους με σημαντικές διοικητικές θέσεις. Με τον σύντροφό του Michael Ruggieri ξύρισαν τα κεφάλια τους και υιοθέτησαν το ντύσιμο των βουδιστών μοναχών και αργότερα των κομφουκιανών μανδαρίνων.

Χάρη στο κήρυγμά τους δεν ήταν λίγοι οι απλοί άνθρωποι, αλλά και οι επίσημοι και αξιωματούχοι που ομολογούσαν πλέον ανοιχτά την χριστιανική τους πίστη. Όταν το 1583 τον προσκάλεσε ο κυβερνήτης της πόλης Ζάοκινγκ, ήταν ήδη γνωστός ως λόγιος που εκτός από θεολογία και φιλοσοφία γνώριζε αστρονομία, μαθηματικά και χαρτογραφία. Εκεί ο Ρίτσι σχεδίασε τον πρώτο παγκόσμιο χάρτη στην κινεζική γλώσσα και έμεινε στην πόλη ως το 1589. Το 1601 κλήθηκε από τον αυτοκράτορα να γίνει σύμβουλος στο αυτοκρατορικό δικαστήριο στην απαγορευμένη πόλη (Πεκίνο).

Ιεραποστολική δράση

Τα εξαιρετικά του χαρίσματα, η πολυμαθεία, η ευγένεια του χαρακτήρα και η

Το άρθρο χαρίζεται στα σμήνη των σύγχρονων “ιεραποστόλων” που λυμαίνονται διάφορες χώρες –και την Ελλάδα– χωρίς να ενδιαφέρονται καν να μάθουν τη γλώσσα του τόπου, αλλά κάνουν τα πάντα για να μεταδώσουν στους “ιθαγενείς” τον δυτικό τους τ ά χ α πολιτισμό...

Επίσης και στους ντόπιους μαϊμουδιάρηδες, που πρόθυμα πιθηκίζουν κάθε τι ξενόφερτο, ως δήθεν “ανώτερη κουλτούρα”. ❖

βαθειά πνευματική του ζωή, τον βοήθησαν να γίνει δεκτός, να αναπτύξει και να παρουσιάσει τις επιστήμες και τη χριστιανική του σοφία στους Κινέζους συνομιλητές του, των οποίων σεβάστηκε τον κινεζικό τρόπο ζωής και την ενδυμασία. Γνωρίζοντας πλέον καλά τον κινεζικό πολιτισμό και τη λογοτεχνία, προσπάθησε να εκμεταλλευτεί το λεξιλόγιο του κομφουκιανισμού για να αποδώσει τους όρους της χριστιανικής θρησκείας και θεολογίας, και σε συνεργασία με Κινέζους χριστιανούς έγραψε την πρώτη χριστιανική κατήχηση, σε μια γλώσσα όπου όλοι οι βασικοί όροι της πίστης έπρεπε να επινοηθούν και να εξηγηθούν με βάση την κινεζική σκέψη, αποδεχόμενος ακόμη και την έννοια “Ο Κύριος του Ουρανού” των Κινέζων, ως περιγραφή του Θεού, εφόσον στην κινεζική παράδοση δεν υπήρχε η λέξη “Θεός”.

Σύγκλιση πολιτισμών

Ο Ρίτσι αντιλαμβανόταν τον χριστιανισμό σαν μήνυμα σωτηρίας του Χριστού που πρέπει να αποχωριστεί από το δυτικό πλαίσιο

σιο και να προσαρμοστεί σε κάθε πολιτισμό, προσλαμβάνοντας δικά του στοιχεία.

Έτσι δημιουργήθηκε η πρώτη Ρωμαιοκαθολική κοινότητα στην Κίνα αποτελούμενη από Κινέζους, η οποία δεν ήταν αντίγραφο κάποιας ευρωπαϊκής Εκκλησίας, αλλά είχε κινεζική γλώσσα και έθιμα.

Αναγνώριζε ότι οι Κινέζοι δεν ήταν άνθρωποι χωρίς πίστη και ότι ο χριστιανισμός ήταν η τελειότερη έκφραση της πίστης. Στο σημείο αυτό όμως ξεπέρασε κάποια δογματικά όρια, γι’ αυτό Δομινικανοί και Φραγκισκανοί μοναχοί τον κατηγορήσαν στο Βατικανό με αποτέλεσμα ο πάπας να αποδοκιμάσει κάποιες τοποθετήσεις του, γεγονός όμως που είχε ως αποτέλεσμα ο χριστιανισμός να ταυτιστεί με τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Αυτό δυστυχώς έβλαψε την πρόοδο του ευαγγελισμού και σχεδόν προκάλεσε το τέλος της ρω-

μαιοκαθολικής ιεραποστολής σ' αυτή τη χώρα.

Το τέλος του

Η ακαταπόνητη εργασία του όλα αυτά τα χρόνια έφθειρε την υγεία του και μετά από σύντομη ασθένεια απεβίωσε στο Πεκίνο το 1610 σε ηλικία μόνο 57 ετών.

Η στάση του Ρίτσι δυστυχώς δεν ακολουθήθηκε στη συνέχεια, αλλά ο εκλατινισμός του Ρωμαιοκαθολικού δόγματος επιβλήθηκε και στην Κίνα, με αποτέλεσμα το ιεραποστολικό έργο να χάσει το δυναμισμό του.

Νεότερα χρόνια

Ο χριστιανισμός έμεινε δραστήριος στην Κίνα ως το 1949, οπότε το κομμουνιστικό καθεστώς του Μάο περιόρισε κάθε χριστιανική δράση και απαγόρευσε την επικοινωνία των χριστιανών με τον έξω κόσμο.

Σήμερα που η Κίνα αναδύεται σαν μεγάλη δύναμη με παγκόσμια προοπτική και φιλοδοξία, μπορούμε να δούμε σαφέστερα και να εκτιμήσουμε το έργο ανθρώπων όπως ο Ματθαίος Ρίτσι, ο Χάτσον Τέυλορ και πολλοί άλλοι πρωτοπόροι, που αξίζει να εμπνέουν και να φωτίζουν καθένα που θέλει όχι να ονομάζεται “ιεραπόστολος” αλλά να είναι κίολας.

Τελικά σχόλια

Ατυχώς, σήμερα οι περισσότεροι ιεραπόστολοι είναι “επαγγελματίες” που ενδιαφέρονται κυρίως να εξασφαλίζουν

μια άνετη ζωή, ζώντας ίσως καλύτερα από όσο θα μπορούσαν να το κάνουν στη δική τους χώρα, συνήθως εκμεταλλευόμενοι τη συναλλαγματική διαφορά.

Με τούτο δεν μηδενίζουμε ούτε υποτιμούμε το έργο και τον κόπο χιλιάδων άλλων “συναδέλφων” τους, που πασχίζουν για να φέρουν την πίστη του Χριστού σε πρωτόγονες περιοχές. Δεν μπορούμε όμως να πούμε το ίδιο για όλους όσοι συνοστίζονται στη χώρα μας, δήθεν κηρύττοντας τον Χριστό...

Δεν γνωρίζουμε πόσοι από αυτούς είναι σε θέση ή θα ήθελαν να διαβάσουν αυτό το κείμενο, ξέρουμε όμως ότι καταφέρνουν να διαμένουν σε άνετα διαμερίσματα ακριβών περιοχών, χρησιμοποιώντας ακριβά αυτοκίνητα και κάνοντας πολλά αεροπορικά ταξίδια στο εξωτερικό...

Χρειάζεται τέλος ν' αναφερθούμε και σε μια πλειάδα νεαρών κυρίως ατόμων, που όπως άλλοτε οι αποτυχημένοι του Βυζαντίου κατέφευγαν στα μοναστήρια, έτσι κι αυτοί φροντίζουν να “βολευτούν” συνεργαζόμενοι με “ιεραποστολικές οργανώσεις” του εξωτερικού για να “φέρουν” στους Έλληνες όχι το αληθινό Ευαγγέλιο αλλά άλλες “κουλτούρες” μετατρέποντας τα Ελληνόπουλα σε κακής ποιότητας αντίγραφα των δικών τους “εργοδοτών”.

ΠΗΓΕΣ:

Περιοδικό «**Ανοικτοί Ορίζοντες**» τ. 1065, Διαδικτυακή εγκυκλοπαίδεια «**Wikipedia**» και άλλες ιστοσελίδες.

Συστήνουμε το μπλογκ

<http://neakaipalaia.blogspot.com>

Ένα λεξικό που έλειπε

Χαιρετίζουμε την πρωτοβουλία που ανέλαβε το Βιβλιοπωλείο «ΤΟ ΑΝΩΓΕΙΟ», να επανεκδώσει το μοναδικό και για πολλά χρόνια εξαντλημένο και δυσεύρετο «**ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΒΡΑΪΚΟΝ - ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ**» του Ισαάκ Λάουνδς (I. Lowndes), που στην πραγματικότητα είναι μετάφραση και προσαρμογή στα νέα ελληνικά του κλασσικού λεξικού του Gesenius, γνωστού σε όλους τους μελετητές της Παλαιάς Διαθήκης.

Η πρώτη έκδοση του μνημειώδους αυτού έργου έγινε στην Μάλτα το 1842, και πρόκειται για ογκώδες έργο 1.000 σελίδων, στο οποίο παρουσιάζονται και ερμηνεύονται όλες οι λέξεις του εβραϊκού κειμένου της Παλαιάς Διαθήκης.

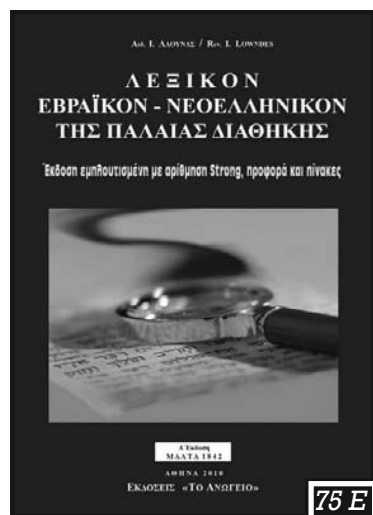
Από την πρώτη του έκδοση το έργο συνοδεύει Επιτομή της Εβραϊκής Γραμματικής, ενώ η παρούσα έκδοση εμπλουτίστηκε με τους αριθμούς του *Strong's Exhaustive Bible Concordance*, την προφορά των λέξεων γραμμένη με ελληνικούς χαρακτήρες και επίσης πίνακες ευρετηρίου των λέξεων κατά Strong, και με σύντομα βιογραφικά στοιχεία του συγγραφέα.

Δεν μπορούμε να μην θαυμάσουμε τούτη την εργασία, κυρίως δε για την απόφαση του συγγραφέα να προβεί σ' αυτήν ήδη πριν από 168 χρόνια, και μάλιστα με τις τεχνικές δυσκολίες εκείνης της εποχής.

Η πρωτοβουλία του Λάουνδς να επιτελέσει τούτο το μοναδικό έργο και μάλιστα στα χρόνια εκείνα (μόλις δεκαπέντε χρόνια μετά την ανεξαρτησία του νέου ελληνικού κράτους, αποτελεί αξιοθαύμαστο παράδειγμα του πόσο κάποιοι Φιλέλληνες αγάπησαν τούτο το λαό μας, τον οποίο οι φυσικοί ηγέτες του (κρατικοί και θρησκευτικοί) έκαναν και κάνουν

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

(4319)

τόσα πολλά για να τον βλάψουν και να τον εξαφανίσουν από την παγκόσμια ιστορία και τους χάρτες.

Αν κάποιος ρωτούσε γιατί άραγε χρειαζόταν ένα τέτοιο βιβλίο σήμερα, όταν η ψηφιακή και διαδικτυακή προσφορά σχετικών βοηθημάτων στην αγγλική και άλλες γλώσσες είναι τόσο πλούσια, θα λέγαμε από την πείρα μας ότι το Λεξικό αυτό υπερέχει σε πολλούς τομείς, κυρίως δε επειδή γράφτηκε συγκεκριμένα για τον Έλληνα μελετητή της Βίβλου και με αναφορά στην ελληνική γραμματική και συντακτικό. **1**

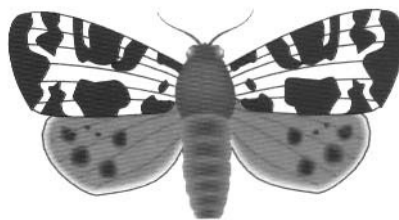
=====

[Μέγεθος Α4]

**Μπορείτε να το παραγγεί-
λετε από το βιβλιοπωλείο
«ΤΟ ΑΝΩΓΕΙΟ»,
Τηλ. 210.8231328.**

=====

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010 - 9

Έντομα στην Αγία Γραφή

Από τις μικροσκοπικές σκνίπες ως τις υπερμεγέθεις κατσαρίδες, υπάρχουν εκατομμύρια είδη εντόμων στον κόσμο. Στις χώρες της Ευρώπης τα δαγκώματα και τα τσιμπήματα των εντόμων σπάνια είναι κάτι περισσότερο από μια ενόχληση, όμως αλλού στον κόσμο τα έντομα μπορεί να αποτελούν σημαντικό κίνδυνο.

Δεν πρέπει να λησμονούμε πως όλα αυτά είναι δημιουργήματα του Θεού, πολύτιμα για τη ζωή. Και φυσικά, ότι τα έντομα ήταν μέρος της καθημερινής ζωής και στους βιβλικούς χρόνους επίσης, και υπάρχει ποικιλία εντόμων που αναφέρονται στη Βίβλο. Αναζητώντας στις σελίδες της Αγίας Γραφής μπορούμε να σημειώσουμε διάφορα έντομα που αναφέρονται εκεί, όπως αυτά στον πίνακα.^[1]

Η Βίβλος δεν είναι βιβλίο ζωολογίας. Γι' αυτό και κάποια πράγματα αναφέρονται διαφορετικά από τα βιβλία της εποχής μας. Π.χ. η λέξη «ερπετά» αναφέρεται γενικά σε έντομα, ερπετά και ζώα εφόσον αυτά σέρνονται στο έδαφος.

Όντας περισσότερα από 800.000 διαφορετικά είδη, τα έντομα επηρεάζουν τη ζωή μας περισσότερο από όσο εμείς μπορούμε να σκεφτούμε.

Ακρίδα	(Μαθ. 3/γ/4, Ησ. 33/λγ/4)
Αράχνη ^[2]	(Ιωβ 8/η/14, Παρ. 30/λ/28)
Αττάκη	(Λευ. 11/ια/22)
Απτέλεβος	(Ναούμ 3/γ/17)
Βρούχος	(Ιωήλ 1/δ/4, Λευ. 11/ια/22)
Ερυσίβη ^[3]	(Ιωήλ 1/α/4, Αμώς 4/δ/9)
Κάμπια	(Ιωήλ 1/α/4)
Κουνούπι	(Μαθ. 23/κγ/24)
Κυνόμυγα	(Έξ. 8/η/22, Ψαλμ. 105/ρε/31)
Μέλισσα	(Δευτ. 1/α/44, Ησ. 7/ζ/18)
Μύγα	(Εκκλ. 10/ι/1, Ησ. 7/ζ/18)
Μυρμήγκι	(Παρ. 6/ς/6, 30/λ/25)
Μυρμηγκολέων	(Ιωβ 4/δ/11)
Οφιομάχος	(Λευ. 11/ια/22)
Σαράκι	(Ιωβ 4/δ/19, 27/κζ/18)
Σκαθάρι	(Αββ. 2/β/11)
Σκνίπα	(Έξ. 8/η/16, Ψαλμ. 105/ρε/31)
Σκόρος	(Μαθ. 6/ς/19,20)
Σκορπίός ^[2]	(Δευτ. 8/η/15, Λουκ. 10/ι/19)
Σκουλήκι ^[4]	(Ιωβ 25/κε/6, Ιων. 4/δ/7)
Σφήκα	(Έξ. 23/κγ/28, Δευτ. 7/ζ/20)
Ψύλλος	(Α' Σαμ. 24/κδ/15)

1. www.jesuslovesyou.gr/Bible_club/Encyclopedia/Zoo/Insect.htm.

2. Οι **αράχνες** και οι **σκορπιοί** δεν συγκαταλέγονται στα έντομα με τη στενή επιστημονική έννοια, όμως δεν ξεχνάμε ότι η Βίβλος δεν είναι επιστημονικό σύγγραμμα.

3. Ούτε η **Ερυσίβη** είναι έντομο, αλλά ένας μύκητας του γένους *Claviceps*.

4. Η λέξη "**σκουλήκι**" αναφέρεται και για διάφορες προνύμφες εντόμων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΚΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΜΕ ΕΝΤΟΜΑ

«Ύπαγε προς τον μύρμηκα, ω οκνηρέ· παρατήρησον τας οδούς αυτού και γίνου σοφός· όστις μη έχων άρχοντα, επιστάτην ή κυβερνήτην, ετοιμάζει την τροφήν αυτού το θέρος, συνάγει τας τροφάς αυτού εν τω θερισμώ» (Παρ. 6/ς/6-8)

«Οπίσω τίνος εξήλθεν ο βασιλεύς του Ισραήλ; οπίσω τίνος τρέχεις συ; οπίσω κυνός νενεκρωμένου, οπίσω ενός ψύλλου;» (Α΄ Σαμ. 24/κδ/14)

«Οδηγοί τυφλοί, οΐτινες διυλίζετε τον κώνωπα, την δε κάμηλον καταπίνετε» (Ματθ. 23:24)

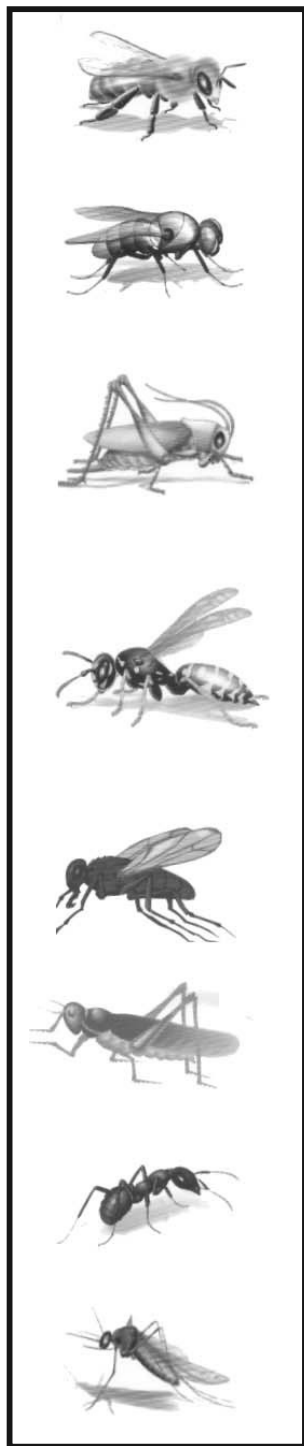
«Με περιεκύκλωσαν ως μέλισσαι· εσβέσθησαν ως πυρ ακανθών· διότι εν τω ονόματι του Κυρίου θέλω κατατροπώσει αυτούς» (Ψαλ. 118/ρη/12)

«Ό,τι αφήκεν η κάμπη, κατέφαγεν η ακρίς· και ό,τι αφήκεν η ακρίς, κατέφαγεν ο βρούχος· και ό,τι αφήκεν ο βρούχος, κατέφαγεν η ερυσίβη» (Ιωήλ 1/α/4)

«Μυΐαι αποθνήσκουσαι κάμνουσι το μύρον του μυρεψού να βρωμά, να αναβράζη· και μικρά αφροσύνη ατιμάζει τον εν υπολήψει επί σοφία και τιμή» (Εκκλ. 10/ι/1)

Αν για κάποια αιτία εξαφανίζονταν από τη Γη τα έντομα, όλα θα ήταν εντελώς διαφορετικά: Αδύνατη η ανακύκλωση των νεκρών ζώων και φυτών. Αδύνατη η καρποφορία πολλών δέντρων και φυτών που εξαρτώνται από την επικονίαση. Αδύνατη και η επιβίωση πλήθους ζώων και πτηνών που τρέφονται αποκλειστικά με αυτά.

Ολόκληρη η ζωή όπως την γνωρίζουμε σήμερα, θα έπαυε να υπάρχει χωρίς αυτά τα συνήθως μικροσκοπικά και “ασήμαντα” πλάσματα του Μεγάλου μας Δημιουργού, πολύ πιθανόν και η ύπαρξη του ίδιου του ανθρώπινου γένους.

Έντομο κλεισμένο σε κεχριμπάρι

«Όπου είναι ο θησαυρός σας,
εκεί θέλει είσθαι και η καρδιά σας»

Ένα μάθημα από έντομο

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός αναφέρθηκε σε μια παραβολή Του σε ένα έντομο, τον σκώρο, λέγοντας: **«Μη θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς επί της γης, όπου σκώληξ [κείμενο σίς=σκώρος] και σκωρία αφανίζει και όπου κλέπται διατρυπούσι και κλέπτουσιν. Αλλά θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς εν ουρανῷ, όπου ούτε σκώληξ ούτε σκωρία αφανίζει και όπου κλέπται δεν διατρυπούσιν ουδέ κλέπτουσιν· επειδή όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θέλει είσθαι και η καρδιά σας»** (Ματθ. 6/ς/19-21).

Όταν μιλάμε για "θησαυρούς", συνήθως σκεφτόμαστε τα χαμένα πολύτιμα αντικείμενα που ανακαλύφθηκαν σε ανασκαφές στην Αίγυπτο ή αλλού, θαμμένα για εκατοντάδες ή χιλιάδες χρόνια. Η λέξη από μόνη της συγκινεί, γι' αυτό και τα παιδιά έχουν το παιχνίδι του **"Χαμένου Θησαυρού"**.

Ο Ιησούς όμως διδάσκει να μην δίνουμε πολλή αξία στην περιουσία και τα υλικά πράγματα, που γρήγορα μπορεί να εξαφανιστούν, όπως ο σκώρος κατα-

στρέφει ένα κομμάτι υφάσματος. Αντίθετα, θα πρέπει να επιζητούμε τους ουράνιους θησαυρούς που είναι αιώνιοι και δεν μπορούν να καταστραφούν, να κλαπούν ή να χαθούν.

Η συγκέντρωση θησαυρών στον ουρανό ξεκινά με την αποδοχή του Χριστού ως Κύριου και Σωτήρα μας, και την καταγραφή του ονόματός μας **«εν τοις ουρανοίς»** (Λουκ. 10/ι/20), ως πολίτη της ουράνιας πόλης που ο Θεός ετοιμάζει για την αιωνιότητα. Πάνω σ' αυτή τη βάση θα πρέπει να προσθέσουμε την αγάπη μας για τον Θεό, τη θερμή προσευχή, την κοινωνία με τους άλλους Χριστιανούς, την καθημερινή μελέτη της Αγίας Γραφής, τη διάδοση του Ευαγγελίου σε άλλους ανθρώπους και την αδιάληπτη προσδοκία του νέου αιώνα εν Χριστώ.

Αν δίνουμε την προσοχή στη δημιουργία θησαυρών από γήινο πλούτο και αποκτήματα, αυτό φανερώνει πού είναι επικεντρωμένη η καρδιά μας. Αλλά ο Κύριος θέλει η καρδιά μας να είναι επικεντρωμένη στα ουράνια πράγματα, να είναι μια καρδιά που συγκεντρώνει **«θησαυρούς εν ουρανῷ»** για Εκείνον και εμάς.

Προσευχή – Γιατί και σε Ποιον;

Κείμενο που διαβάσαμε πρόσφατα σχετικά με την προσευχή, ανέφερε ότι αυτή κάνει τους ανθρώπους να ξεχωρίζουν από τα άλλα είδη ζωής στη Γη, επειδή μόνο οι άνθρωποι προσεύχονται και τούτο παγκοσμίως και άσχετα από εποχή, πολιτισμό κ.λπ. Μόνο εμείς έχουμε αυτοσυνειδησία αλλά και έχουμε ανάγκη την προσευχή. Ας θυμηθούμε αυτό που ο Χριστός είπε στους Μακαρισμούς: «*Ευτυχισμένοι εκείνοι που έχουν συναίσθηση της πνευματικής τους ανάγκης [πτωχοί τω πνεύματι]*» (Ματθ. 5/ε/3). Τούτη η «πνευματική ανάγκη» εξηγεί και όλα τα θρησκευτικά συστήματα με τις διάφορες τελετουργίες και διαδικασίες προσευχών.

Μέσω της προσευχής επικοινωνούμε με το υπερφυσικό (πνευματικό) βασίλειο, που θεωρούμε άγιο, υπέρτερο από εμάς και αιώνιο. Όμως αυτό το “υπερφυσικό”, ούτε απρόσωπο μπορεί να είναι ούτε αφηρημένη δύναμη.

Ο Ψαλμωδός έγραψε: «**Ω, ΣΥ που ακούς προσευχή, ΣΕ ΣΕΝΑ θα έρχεται κάθε άνθρωπος** [πάσα σαρξ]» (Ψαλμ. 65/ξε/2). Είναι ενδιαφέρον ότι ο υμνογράφος δεν αναφέρεται μόνο στην προσευχή του λαού Ισραήλ, αλλά

σε κάθε άνθρωπο. Όσο και αν τούτο δεν ταιριάζει με διάφορες σύγχρονες και παλαιότερες θεολογικές ερμηνείες, ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης όταν ακούγεται προσευχή.

Ο Σολομών, στην προσευχή κατά τα εγκαίνια του Ναού της Ιερουσαλήμ, ζήτησε: «**Και τον ξένον έτι, όστις δεν είναι εκ του λαού σου Ισραήλ, αλλ' έρχεται από γης μακράς διά το όνομά σου το μέγα, και διά την χείρα σου την κραταιάν, και διά τον βραχίονά σου τον εξηπλωμένον, εάν έλθωσι και προσευχηθώσι προς τον οίκον τούτον, τότε συ επάκουσον εκ του ουρανού, εκ του τόπου της κατοικήσεώς σου, και κάμε κατά πάντα περί όσων ο ξένος σε επικαλεσθή, διά να γνωρίσωσι πάντες οι λαοί της γης το όνομά σου και να σε φοβώνται, καθώς ο λαός σου ο Ισραήλ, και διά να γνωρίσωσιν ότι το όνομά σου εκλήθη επί τον οίκον τούτον, τον οποίον ωκοδόμησα**» (Β' Χρον. 6/ς/32-33).

Συνεπώς η προϋπόθεση για να ακούσει ο Θεός μια προσευχή δεν είναι κάποιο θρησκευτικό, δογματικό ή τελετουργικό προαπαιτούμενο, αλλά καρδιά που εκζητεί τον Θεό με στάση ταπεινή και σωστή διάθεση. Με τούτη

τη λογική και βιβλική βάση, ο Πέτρος τόνισε στον Κορνήλιο, «**Επ’ αληθείας γνωρίζω ότι δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός, αλλ’ εν παντί έθνει, όστις φοβείται αυτόν και εργάζεται δικαιοσύνην, είναι δεκτός εις αυτόν**» (Πράξ. 10/ι/34-35). Ο λόγος αυτός είχε θεμέλιο την προφητεία του Ησαΐα: «**Διότι ούτω λέγει Κύριος· (...) Περί των υιών του αλλογενοús, οίτινες ήθελον προστεθή εις τον Κύριον, διά να δουλεύωσιν εις αυτόν και να αγαπήσωσι το όνομα του Κυρίου, διά να ήναι δούλοι αυτού· όσοι φυλάττουν το σάββατον, ώστε να μη βεβηλώσωσιν αυτό και κρατούσι την διαθήκην μου· και τούτους θέλω φέρει εις το άγιόν μου όρος και θέλω ευφράνει αυτούς εν τω οίκω της προσευχής μου**· τα ολοκαυτώματα αυτών και αι θυσίαι αυτών θέλουσιν είσθαι δεκταί επί το θυσιαστήριόν μου· διότι ο οίκός μου θέλει ονομάζεσθαι, Οίκος προσευχής διά πάντας τους λαούς» (Ησ. 56/νς/4-7).

Ο Θεός δεν είναι “της Ελλάδος” ή “του Ισραήλ” –με εθνικιστική αποκλειστικότητα– αλλά Δημιουργός όλων των ανθρώπινων πλασμάτων τα οποία αγάπησε και στον κατάλληλο καιρό εξιλέωσε με τη θυσία του Ιησού Χριστού στο Γολγοθά. Εκείνο που ιδιαίτερα ενδιαφέρει στο προηγούμενο χωρίο, είναι η φράση: «**θέλω ευφράνει αυτούς εν τω οίκω της προσευχής μου**». Ενώ η ώρα της προσευχής για πολλούς ανθρώπους είναι βαρετή αγγαρεία και υποχρεωτικό καθήκον, ο Κύριος την βλέπει ως διαδικασία και μέσο ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΣ.

Από πού προέρχεται η “ευφροσύνη” μας;

Ο Πανάγαθος «**φυτρώνει βότανα για τροφή του ανθρώπου από τη γη, και κρασί που ευφραίνει την καρδιά, λάδι για να λάμπει το πρόσωπό του, και ψωμί που στηρίζει την καρδιά του ανθρώπου**» (Ψαλμ. 104/ρδ/14-15). Αλλά τούτη είναι μια προσωρινή ευφροσύνη, που υπάρχει και διαρκεί όσο και η παροχή αυτών των υλικών αγαθών. Τι γίνεται όμως όταν όλα αυτά απουσιάσουν; Ο φυσικός χωμάτινος άνθρωπος δεν μπορεί παρά να βυθιστεί σε απελπισία καθώς αισθάνεται το τέλος της ζωής του να πλησιάζει.

Όμως, ο άνθρωπος του Θεού, που έχει ζωντανά πνευματικά αισθητήρια, συνταυτίζεται μαζί με τον αρχαίο Προφήτη ψάλλοντας: «**Αν και η συκή δεν θέλει βλαστήσει, μηδέ θέλει είσθαι καρπός εν ταις αμπέλοις· ο κόπος της ελαίας θέλει ματαιωθή, και οι αγροί δεν θέλουσι δώσει τροφήν· το ποίμνιον θέλει εξολοθρευθή από της μάνδρας, και δεν θέλουσιν είσθαι βόες εν τοις σταύλοις· Εγώ όμως θέλω ευφραίνεσθαι εις τον Κύριον, θέλω χαίρει εις τον Θεόν της σωτηρίας μου. ο Θεός είναι η δύναμίς μου, και θέλει κάμει τους πόδας μου ως των ελάφων· και θέλει με κάμει να περιπατώ επί τους υψηλούς τόπους μου**» (Αββ. 3/γ/17-19).

Οι άνθρωποι έχουν μικρή δύναμη ενώ είναι και οι ίδιοι θνητοί και προσωρινοί όπως όλα γύρω τους. Οι περισσότεροι βασίζονται στον εαυτό τους, στην εξυπνάδα και την επιδεξιότητά τους, ή έστω στους συγγενείς και τους φίλους τους, για να βρουν ικανο-

**« Ας κατευθυνθή ενώπιόν σου η προσευχή μου ως θυμίαμα·
η ύψωσις των χειρών μου ας γείνη ως θυσία εσπερινή »**

Ψαλμός 141/ρμα/2

ποίηση για τις ανάγκες τους, καταδικασμένοι ωστόσο εξ αρχής να αποτύχουν, επειδή η βοήθεια που χρειάζονται υπάρχει μόνο στον Θεό, για τον οποίο ο Δαβίδ δίκαια ψάλλει: **«Θέλω σε δοξολογήσει, Κύριε, εν όλη καρδιά μου· θέλω διηγηθῆ πάντα τα θαυμάσιά σου. Θέλω ευφρανθῆ και χαρῇ εν σοι· θέλω ψαλμωδῆσαι εἰς τὸ ὄνομά σου, Ὑψίστε»** (Ψαλμ. 9/θ/1-2).

Μόνο ο Θεός που είναι αιώνιος, μπορεί να μας δώσει ό,τι χρειαζόμαστε, και μάλιστα στην πνευματική σφαίρα, επειδή από ανθρώπους μπορεί να λάβει κανείς υλική βοήθεια ή κάποια αρμόζουσα συμβουλή, αλλά τι γίνεται όταν χρειαζόμαστε βαθιά σοφία που ξεπερνά τις ανθρώπινες γνώσεις; Όταν χρειαζόμαστε παρηγοριά για κάποια απώλεια, καθοδήγηση πριν από κάποια σοβαρή απόφαση ή συγχώρεση για κάποια μας παράβαση;

Το παράδειγμα πιστών ανθρώπων της Βίβλου παραπέμπει στην προσευχή, για να κάνουμε κι εμείς αυτό που έκαναν, όταν προσευχήθηκαν σε παρόμοιες περιπτώσεις (Δαν. 9/θ/4,5,19, Πράξ. 1:24, 6:4, 6:6, 10:9, 12:5, 13:3, 14:23, 28:8 κ.λπ.).

Πρέπει ωστόσο να παραδεχτούμε, ότι διάφοροι ευσεβείς άνθρωποι, ατυχώς, **ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΝ ΟΥΤΕ ΓΙΑΤΙ, ΟΥΤΕ ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ.** Γνωρίζουμε περιπτώσεις που κά-

ποιοι –και αυτοί δεν είναι λίγοι– προσεύχονται όχι στον Θεό αλλά, όπως είπε ο Χριστός, **«διά να φανώσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους»** (Ματθ. 6/ς/5), ενώ άλλοι **«κακῶς ζητοῦν, διὰ να δαπανήσωσι εἰς τὰς ἡδονὰς τῶν»** (Ιακ. 4/δ/3). Υπάρχουν ακόμη και εκείνοι που προσεύχονται επειδή με τον τρόπο αυτό μπορούν πλαγίως να ικανοποιήσουν την επιθυμία τους να “κηρύττουν”, επειδή δεν τους διατίθεται ο άμβωνας. Υπόψη δε ότι όλοι οι παραπάνω τις προσευχές τους δεν τις κάνουν ιδιωτικά, μυστικά, στο **«ταμείο»** τους (Ματθ. 6/ς/6), αλλά πάντοτε δημόσια...

Εδώ όμως ας επικεντρωθούμε σε εκείνους που οι προσευχές τους είναι ένα μείγμα ασυναρτησίας, κυρίως όσον αφορά τον αποδέκτη των προσευχών τους. Πρόσφατα ακούσαμε σε εκκλησία Διαμαρτυρομένων κάποιον που προσευχόταν περίπου ως εξής, και το φαινόμενο αυτό δεν είναι διόλου σπάνιο:

«–Πατέρα μας, Σε ευχαριστούμε που ήρθες στη Γη και σταυρώθηκες, και έχυσες το αίμα Σου για τις αμαρτίες μας... –Χριστέ μας είπες να προσευχόμαστε σ’ Εσένα και να ζητάμε τις ανάγκες μας... –Άγιο Πνεύμα σε ευχαριστούμε επειδή μεσιτεύεις για εμάς. –Θεέ μας, κάνε αισθητή την παρουσία Σου και όλα αυτά τα ζητούμε στο όνομά Σου. Αμήν.»

Ολόκληρη αυτή η “προσευχή”, όπως καταλαβαίνετε είναι ΛΑΘΟΣ για τους εξής ουσιαστικούς λόγους:

1. Ο Πατέρας Θεός δεν “ήρθε στη Γη και σταυρώθηκε”. Γι’ αυτό το σκοπό έστειλε στον κόσμο τον μονογενή Υιό Του (Ματθ. 20/κ/28, Ιωάν. 3/γ/16).

2. Ο Χριστός δεν είπε ποτέ “να ζητάμε από Εκείνον”. Αντίθετα είπε να προσευχόμαστε στον Πατέρα και να ζητάμε από τον Πατέρα (Ιωάν. 16/ις/23).

3. Το Άγιο Πνεύμα δεν “μεσιτεύει” για εμάς. Αυτό είναι έργο του Κυρίου Ιησού Χριστού (Ρωμ. 8/η/34).

4. Δεν χρειάζεται να ζητούμε καμία “αισθητή παρουσία”, επειδή οι χριστιανοί λατρεύουν «εν πνεύματι και αληθεία». Επίσης, δεν προσευχόμαστε στον Θεό “εν τω ονόματί Του” αλλά, όπως είπε ο Χριστός, προσευχόμαστε “εν τω ονόματι του Ιησού” (Ιωάν. 14/ιδ/13).

Βεβαίως δεν χρειάζεται μεγάλη σοφία για να γνωρίζει κάποιος τα παραπάνω· χρειάζεται περισσότερη προσοχή, ορθή κατανόηση των πραγμάτων και των σχέσεων ανάμεσα στα ιερά Πρόσωπα, και ανάμεσα σ’ εμάς με τον Θεό. Όταν αυτά δεν υπάρχουν, δεν φταίνει μόνο οι απλοί οπαδοί κάποιας εκκλησίας αλλά, μάλλον, οι πνευματικοί της ηγέτες, αλλά αυτό δεν είναι εδώ το θέμα μας.

Η αμάθεια βεβαίως δεν πρόκειται να κλείσει ποτέ τον δρόμο της εγκάρδιας προσευχής προς τον Θεό. Η επι-

πολαιότητά μας, ωστόσο, κάνει πολλές φορές τις προσευχές μας χωρίς νόημα και αντικείμενο. Η επισήμανση του Ιακώβου: **«Ζητείτε και δεν λαμβάνετε, διότι κακώς ζητείτε»** (Ιακ. 4/δ/2-3) δεν θα ήταν άστοχο να υπενθυμιστεί εν προκειμένω, παρόλο που δεν γράφτηκε με αυτό τον σκοπό.

Από την άλλη είναι ενδιαφέρον ότι οι περισσότεροι άνθρωποι –αυτό ασχέτως δόγματος– προσεύχονται στον Θεό όχι για να επικοινωνήσουν μαζί Του αλλά για να ζητιανέψουν –μερικοί μάλιστα και για να απαιτήσουν– εκείνα που νομίζουν ότι θα έπρεπε να έχουν, κυρίως πράγματα υλικά και υγείας.

Ο γράφων ουδέποτε άκουσε δημόσια προσευχή με αίτημα ουσιαστικά πνευματικό και μάλιστα με στόχο τον ίδιο τον προσευχόμενο. Είναι και τούτο ένα σύμπτωμα κακής προσευχής, επειδή στον Θεό αναφέρουμε πρώτιστα τις ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ πνευματικές ανάγκες. Δεν είναι πρόπον να θυμόμαστε τα ελαττώματα των άλλων όταν κρύβουμε συστηματικά τα δικά μας και τις αδυναμίες μας.

Καιρός, λοιπόν, να πάψουμε τους “πειραματισμούς” και να εγκύψουμε στις βιβλικές αρχές και οδηγίες, ακολουθώντας το ασφαλές παράδειγμα των αγίων ανθρώπων της Βίβλου, ώστε η προσευχή μας να είναι ευάρεστη στον Θεό ως θυμίαμα ευώδης, και όχι σαν «**βδέλυγμα**» που Του προκαλεί απέχθεια (Ψαλμ. 141/ρμα/2, Ησ. 1/α/13). **†**

Συστήνουμε το μπλογκ <http://neakaipalaia.blogspot.com>

Θέλω διηγηθῇ πάντα τα θαυμάσιά Σου

Η πρώτη ανάσα του μωρού

Με μεγάλη συγκίνηση ο κόσμος παρακολουθῃσεν την έντονη προσπάθεια διάσωσης των 33 μεταλλωρύχων που είχαν αποκλειστεί σε ορυχείο της Χιλής και την επιτυχή απελευθέρωσή τους στις 13-14 Οκτωβρίου. Το να φέρνεις πίσω στη ζωή ανθρώπους αποκλεισμένους σε βάθος σχεδόν 700 μέτρων είναι μοναδικό στην ιστορία.

Αν και για τους περισσότερους από εμάς το εγχείρημα ήταν ίσως κάτι λίγο περισσότερο από θέαμα στις τηλεοπτικές οθόνες, για τους επιστήμονες που ενεπλάκησαν σ' αυτό τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά, επειδή είχαν να αντιμετωπίσουν πλείστους παράγοντες που εμείς ούτε καν μπορούσαμε να σκεφτούμε, όπως π.χ. η διαφορά της ατμοσφαιρικής πίεσης ανάμεσα στις υπόγειες στοές και την επιφάνεια της γης, το ηλιακό φως που ξαφνικά θα έπεφτε στα μάτια τους μετά από τόσες μέρες σχεδόν απόλυτου σκοταδιού, και πολλά ακόμη που οι περισσότεροι δεν είμαστε σε θέση να υποψιαστούμε. Επίσης οι σωματικές διαστάσεις των ανθρώπων αυτών και πώς θα μπορούσαν να περάσουν από τον περιορισμένης διαμέτρου σωλήνα που διάνοιξαν τα συνεργεία, μέσα σε μια μεταλλική αμπούλα που θα τους έφερνε στην επιφάνεια, ήταν ένας σημαντικός παράγοντας.

Και ενώ όλα αυτά απέκτησαν μεγάλη δημοσιότητα και κέντρισαν το ενδιαφέρον δισεκατομμυρίων ανθρώπων στον πλανήτη, χιλιάδες άλλοι συνάνθρωποί μας αντιμετωπίζουν καθημερινά μια πολύ πιο δύσκολη κατάσταση και μετάβαση, χωρίς κανείς να το παρατηρεί ή να του δίνει την παραμικρή προσοχή, εκτός από τους πολύ ειδικούς!

Αναφερόμαστε στη στιγμή της γέννησης του κάθε ανθρώπου που, ενώ ως έμβρυο και για εν-

νέα μήνες ζει στη μήτρα της μητέρας του κολυμπώντας μέσα στο αμνιακό υγρό, χωρίς να αναπνέει με τους πνεύμονές του αλλά παίρνοντας οξυγόνο από το αίμα της μητέρας του, σε ειδικές συνθήκες βαρύτητας, θερμοκρασίας, πίεσης κ.λπ., ξαφνικά υποχρεώνεται να βγει από εκείνον τον ασφαλή "θάλαμο" και να εκτεθεί στο εντελώς διαφορετικό εξωτερικό περιβάλλον.

Μάλιστα, μέσα σε μια στιγμή και για πρώτη φορά, πρέπει να ενεργοποιηθούν μέσα του διάφοροι μηχανισμοί, πρωτόγονοι και ασυνήθιστοι, όπως π.χ. το να θηλάζει και το να αντιλαμβάνεται άγνωστες οσμές που θα το συνδέσουν με το περιβάλλον και κυρίως με την ίδια του τη μητέρα. Πάνω απ' όλα όμως, και ίσως το σπουδαιότερο, είναι το να αρχίσει να αναπνέει μόνο του, κάτι για το οποίο το προσωπικό του μαιευτηρίου δίνει ιδιαίτερη προσοχή. Γι' αυτό με μεγάλο ενδιαφέρον διαβάσαμε κάποιο σχετικό άρθρο[*] και στη συνέχεια παρατίθενται πληροφορίες που συλλέξαμε για χάρη των αναγνωστών του «Τ», με την πεποίθηση ότι και εκείνοι θα ευλογηθούν και θα δοξάσουν τον μεγάλο Ευεργέτη, που μας έπλασε «φοβερώς και θαυμασίως».

Ο τοκετός είναι τόσο κοινό γεγονός, ώστε εύκολα παραβλέπουμε πώς ένα μωρό, που για εννέα μήνες αναπτύσσεται μέσα σε νερό – ένα περιβάλλον στο οποίο είναι εντελώς αδύνατο για οποιονδήποτε άνθρωπο να ζήσει, αφότου πάρει την πρώτη του ανάσα, καταφέρνει να επιβιώσει στο δικό μας κόσμο! Για να συμβεί αυτός ο άθλος από το μωρό, απαιτούνται πολλές σημαντικές αλλαγές τόσο στη λειτουργία όσο και την ανατομία διαφόρων συστημάτων του σώματος. Με τη βοή-

θεια των ειδικών ας παρακολουθήσουμε τις πιο φανερές από αυτές τις αλλαγές:

Αναπνευστικό Σύστημα

Ο άνθρωπος για να ζήσει χρειάζεται να εισπνέει οξυγόνο και να εκπνέει το διοξείδιο του άνθρακα που προκύπτει. Αυτή η εργασία γίνεται από τους πνεύμονες ενώ η καρδιά συνεργάζεται για την προώθηση του οξυγόνου σε όλα τα μέρη του σώματος. Το έμβρυο δεν γνωρίζει την αναπνοή με αυτή τη διαδικασία πριν από την πρώτη του ανάσα μετά τον τοκετό. Όσο βρίσκεται στη μήτρα “αναπνέει” μέσα από την κυκλοφορία της μητέρας του, από τον πλακούντα, ο οποίος εκτός από αυτό πραγματοποιεί και πολλές άλλες ζωτικές λειτουργίες, απαραίτητες για τη ζωή του εμβρύου όπως αποβάλλεται μετά τον τοκετό.

Οι πνεύμονες του εμβρύου αρχίζουν να διαμορφώνονται περίπου 22 ημέρες μετά τη σύλληψη και οι κυψελίδες αναπτύσσονται για να φθάσουν κατά τον τοκετό σε έκταση περίπου 2 τετραγωνικών μέτρων. Υποτυπώδεις αναπνευστικές κινήσεις εκδηλώνονται από την 11n-12n εβδομάδα, συν τω χρόνω τα ρουθούνια που αρχικά είναι κλεισμένα, αρχίζουν να ανοίγουν, γεγονός που δίνει στο μωρό τη δυνατότητα να παίρνει “αναπνοές” για εξάσκηση, οι φωνητικές χορδές λειτουργούν εκδηλώνοντας περιστασιακούς λόξιγκες, που κάποιες φορές γίνονται αντιληπτοί από τη μητέρα και είναι ένδειξη καλής υγείας του εμβρύου. Από την 22n εβδομάδα οι εμβρυϊκές πνευμονικές κυψελίδες καλύπτονται από δύο σειρές επιθηλιακών κυττάρων που εκκρίνουν έναν επιφανειοδραστικό παράγοντα, απαραίτητο για την κανονική διάταση των κυψελίδων τις πρώτες ώρες του νεογνού. Τέλος, γύρω στην 36n εβδομάδα το έμβρυο παράγει μια ορμόνη, που λέγεται κορτιζόλη, η οποία προετοιμάζει τους πνεύμονες για να πάρουν την πρώτη ανάσα της ζωής. Η διαδικασία της κανονικής αναπνοής ενεργοποιείται στα πρώτα δευτερόλεπτα μετά τον τοκετό, όταν πολύ ευαίσθητοι αισθητήρες που υπάρχουν σε ορισμένα αιμοφόρα αγγεία, μετρούν την περιεκτικότητα σε διοξείδιο του άνθρακα μετά τη διακοπή τροφοδοσίας με οξυγόνο από τον πλακούντα, ενώ άλλοι που υπάρχουν στο

δέρμα ανιχνεύουν την πτώση της θερμοκρασίας μετά την έξοδο από το γεννητικό σωλήνα, και τονώνουν το κέντρο αναπνοής του νευρικού συστήματος αναγκάζοντας το μωρό να πάρει μια δυνατή αναπνοή και να φουσκώσει τους πνεύμονές του για πρώτη φορά μέσα σε 10 δευτερόλεπτα περίπου μετά τον τοκετό.

Μόλις κοπεί ο ομφάλιος λώρος και το μωρό πάρει την πρώτη ανάσα, μια σειρά από άλλες αλλαγές συμβαίνουν στους πνεύμονες του βρέφους και το κυκλοφορικό σύστημα, όπως: 1. Η αύξηση του οξυγόνου στους πνεύμονες προκαλεί μείωση της αντίστασης στη ροή του αίματος προς τους πνεύμονες και σε όλα τα αιμοφόρα αγγεία. 2. Το αμνιακό υγρό αποχετεύεται ή απορροφάται από το αναπνευστικό σύστημα. 3. Οι πνεύμονες φουσκώνουν και αρχίζουν να λειτουργούν μόνοι τους, μεταφέροντας οξυγόνο στην κυκλοφορία του αίματος και απομακρύνοντας το διοξείδιο του άνθρακα με την εκπνοή.

Για το νεογνό αυτή η πρώτη ανάσα είναι αρκετά δύσκολη, επειδή εγκαταλείποντας τη μήτρα έρχεται σε επαφή με τον αέρα, από τον οποίο πλέον θα λαβαίνει το οξυγόνο με δική του προσπάθεια. Αρχικά η αναπνοή ακολουθεί ακανόνιστους κύκλους έντονων εισπνοών και παύσεων και η καρδιά του μωρού πάλλει με 120 σφυγμούς το λεπτό, αντί των 70 του μέσου ανθρώπου.

Όταν το μωρό πάρει την πρώτη του ανάσα, αρχίζει να διακηρύττει την παρουσία του με το κλάμα, σαν να φωνάζει: «Είμαι τώρα εδώ και χρειάζομαι τη βοήθειά σας». Αυτό είναι πολύ σημαντικό, ειδικά αν οι μεγάλοι δεν μπορούν να ασχοληθούν σωστά μαζί του, οπότε με το κλάμα τους κάνει να καταλάβουν αν διψάει, πεινάει, πονάει ή θέλει καθάρισμα...

Το κλάμα αποδεικνύει ότι το βρέφος αναπνέει καλά, όμως δεν κλαίνει όλα τα βρέφη στη γέννα, γι' αυτό έχει σημασία να αναπνεύσει έγκαιρα, διότι αν ο χρόνος που θα μεσολαβήσει από τη στιγμή της γέννησης μέχρι την πρώτη αναπνοή είναι μεγάλος, ο εγκέφαλος που πλέον δεν τροφοδοτείται με οξυγόνο μέσω του πλακούντα, μπορεί να πάθει ανεπανόρθωτη ζημιά.

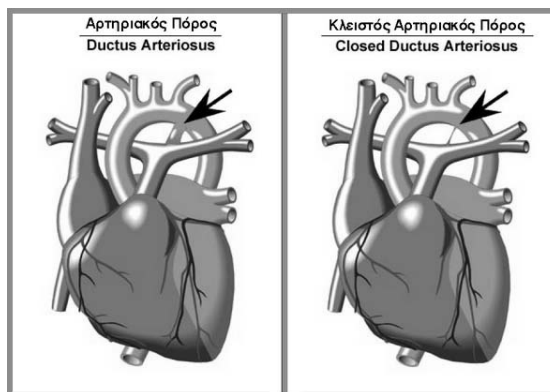
Κυκλοφορικό Σύστημα

Ως γνωστόν η καρδιά χωρίζεται σε τέσσερις κοιλότητες: οι δύο επάνω ονομάζονται κόλποι, ενώ οι δύο κάτω κοιλίες. Το αίμα ρέει από τους κόλπους στις κοιλίες και από εκεί στα αγγεία ενώ βαλβίδες ανοίγουν και κλείνουν κατάλληλα για να επιτρέψουν στο αίμα να κινείται προς μία μόνο κατεύθυνση.

Έξω από τη μήτρα η καρδιά συλλέγει μέσω των φλεβών το φτωχό σε οξυγόνο αίμα με χαμηλή πίεση (φλεβική), και το στέλνει στους πνεύμονες, ενώ ταυτόχρονα παραλαμβάνει πλούσιο σε οξυγόνο αίμα που το στέλνει σε όλο το σώμα μέσω των αρτηριών με υψηλή πίεση (αρτηριακή). Αυτή η λειτουργία δεν μπορεί να γίνει μέσα στη μήτρα, επειδή οι πνεύμονες, αν και αναπτύσσονται για να είναι έτοιμοι την ώρα της γέννησης, δεν έχουν επαφή με τον αέρα. Για να καλυφθούν οι ανάγκες του εμβρύου σε οξυγόνο μέσα στον αμνιακό σάκο, χρησιμοποιείται ο πλακούντας και ο ομφάλιος λώρος, που διαθέτει μια φλέβα μεγάλης διαμέτρου και δύο μικρότερες αρτηρίες.

Η εμβρυϊκή κυκλοφορία διαφέρει από το ενήλικο άτομο, ώστε να παρακάμπτονται οι πνεύμονες που ακόμη δεν λειτουργούν, και το αίμα να επιστρέφει πάλι πίσω στον πλακούντα όπου οξυγονώνεται από τη μητέρα. Γι' αυτό είναι απαραίτητη η ύπαρξη τριών προσωρινών αναστομώσεων (ενώσεων): (1) του **Φλεβώδους Πόρου**, που φέρνει το αίμα της ομφαλικής φλέβας στην κάτω κοίλη φλέβα, (2) του **Αρτηριακού Πόρου** που φέρνει αίμα από τις πνευμονικές αρτηρίες στην αορτή, και (3) του **Ωοειδούς Τρήματος** που φέρνει το οξυγονωμένο αίμα του δεξιού κόλπου στον αριστερό κόλπο και από εκεί στην αριστερή κοιλία. Οι πόροι αυτοί κανονικά κλείνουν από μόνοι τους μέσα σε δύο περίπου εβδομάδες από τον τοκετό, ενώ το ωοειδές τρήμα κλείνει σε λίγους μήνες, αν και σε ορισμένα άτομα ίσως μείνει ανοικτό σε κάποιο βαθμό στην ενήλικη ζωή.

Η ομφάλιος φλέβα μεταφέρει το πλούσιο σε οξυγόνο αίμα από τον πλακούντα σε ένα σημείο κοντά στο συκώτι όπου, μέσω του Φλεβώδους

Στα παραπάνω σχεδιαγράμματα τα βέλη δείχνουν το προσωρινό αγγείο της ενδομήτριας ζωής και πώς αυτό καταργείται αμέσως μετά τον τοκετό.

Πόρου, συνδέεται με μια μεγάλη φλέβα από την οποία επίσης παίρνει το πτωχό σε οξυγόνο αίμα που το επιστρέφει στον πλακούντα.

Έξω από την καρδιά ο Αρτηριακός Πόρος, ένα μικρό αγγείο που ενώνει την πνευμονική αρτηρία με την αορτή, παρέχει επικοινωνία μεταξύ αυτών των δύο μεγάλων αγγείων. Αυτό είναι απολύτως απαραίτητο στην ενδομήτρια πνευμονική κυκλοφορία επειδή η ανταλλαγή οξυγόνου/διοξειδίου γίνεται μέσω του πλακούντα και ο πόρος αυτός χρησιμεύει για να παρακάμπτονται οι πνεύμονες όσο το έμβρυο βρίσκεται μέσα στο αμνιακό υγρό, και το αίμα να διοχετεύεται από την πνευμονική αρτηρία προς την κατιούσα αορτή.

Μέσα στην καρδιά τα δύο ρεύματα αίματος δεν αναμειγνύονται, επειδή το πλούσιο σε οξυγόνο αίμα περνά στον αριστερό κόλπο από το Ωοειδές Τρήμα και, επειδή η πίεσή του είναι μεγαλύτερη από ό,τι ισχύει στην αριστερή κοιλία. Το ωοειδές τρήμα διαθέτει μία βαλβίδα μορφής “καταπακτής”, που ανοίγει μόνο προς μία κατεύθυνση, από την πίεση που την ωθεί σε κάθε παλμό. (Στην πραγματικότητα είναι δύο περύγια δέρματος που διπλώνονται και συναρμολογούνται όταν πιέζονται μαζί και καλύπτουν το προσωρινό άνοιγμα στον αριστερό κόλπο). Το περισσότερο από το αίμα ρέει μέσα από αυτή την τρύπα απευθείας

στον αριστερό κόλπο, παρακάμπτοντας την πνευμονική κυκλοφορία.

Με την έναρξη του τοκετού και την έξοδο του εμβρύου, όλα αυτά αλλάζουν ριζικά, καθώς υπάρχουν βιολογικές δομές που επιτρέπουν την ασφαλή μετάβαση από τη ζωή μέσα στη μήτρα, στη ζωή έξω από τη μήτρα. Ο αρτηριακός πόρος κλείνει φυσιολογικά μέσα σε λίγες ώρες μετά τον τοκετό, αρχικά με μυϊκή σύσπαση, στη συνέχεια με συσσώρευση του ενδοθηλίου και τελικά αποφράσσεται από θρόμβο που θα μετατραπεί σε ινώδη ταινία. Σε μεταγενέστερη φάση αναπτύσσεται ινώδης ιστός και έτσι ο αρτηριακός πόρος μετατρέπεται σε αρτηριακό σύνδεσμο. Αδυναμία του αρτηριακού πόρου να κλείσει παρουσιάζεται συνήθως σε πρόωρα. Αν ο αρτηριακός πόρος είναι μικρός, το παιδί δεν παρουσιάζει συμπτώματα, αν όμως είναι μεγάλος, το παιδί μπορεί να κουράζεται, να αναπτύσσεται αργά κ.λπ., και ανάλογα με την περίπτωση ίσως υπάρχει ανάγκη να κλείσιμο αυτό να γίνει χειρουργικά.

Άλλα συστήματα

Ενδοκρινικό: Λίγο πριν τον τοκετό εκκρίνει περισσότερες ορμόνες άγχους από ό,τι σε οποιαδήποτε άλλη στιγμή στη ζωή του. Μόλις το νεογνό βγει από τη μήτρα, αυτές οι ορμόνες βοηθούν στη διαχείριση των άλλων συστημάτων, αφού δεν έχει πλέον τη βοήθεια του πλακούντα.

Ρύθμιση θερμοκρασίας: Το έμβρυο παράγει περίπου διπλάσια από τη θερμότητα του ενήλικα, η οποία μεταφέρεται με τη ροή του αίματος στην κυκλοφορία της μητέρας μέσω του πλακούντα. Μικρή ποσότητα θερμότητας απομακρύνεται και από το δέρμα του εμβρύου, στο αμνιακό υγρό, καθώς και στο τοίχωμα της μήτρας. Μετά τον τοκετό, το νεογνίον χάνει θερμότητα αλλά υποδοχείς στο δέρμα στέλνουν μηνύματα στον εγκέφαλο ότι είναι κρύο και το σώμα του μωρού στη συνέχεια δημιουργεί θερμότητα με το ρίγος και την καύση ενός είδους λίπους που υπάρχει μόνο στα έμβρυα και στα νεογνά.

Το συκώτι: Στο έμβρυο λειτουργεί ως χώρος αποθήκευσης σακχάρου και σιδήρου, όταν όμως

το μωρό γεννηθεί, αρχίζει διάφορες λειτουργίες, π.χ. παράγει ουσίες που βοηθούν στην πήξη του αίματος, διασπά προϊόντα αποβλήτων, όπως τα υπερβάλλοντα ερυθρά αιμοσφαίρια, και παράγει μια πρωτεΐνη που βοηθά στην αποδόμηση της χολερυθρίνης ενάντια στον νεογνίοντο ίκτερο.

Ουροποιητικό Σύστημα: Το νεογνίοντο ουρεί μέσα στις πρώτες 24 ώρες της ζωής. Οι νεφροί είναι τώρα σε θέση να διατηρήσουν το ισοζύγιο υγρών και ηλεκτρολυτών του σώματος. Ο ρυθμός με τον οποίο τα νεφρά φιλτράρουν το αίμα αυξάνει απότομα μετά τον τοκετό ως τις 2 πρώτες εβδομάδες της ζωής του.

Ανοσοποιητικό σύστημα: Η μήτρα είναι σχετικά αποστειρωμένο περιβάλλον. Το ανοσοποιητικό σύστημα αναπτύσσεται στο έμβρυο και συνεχίζει να ωριμάζει στα πρώτα χρόνια του παιδιού. Μόλις το μωρό γεννηθεί, εκτίθεται σε ποικιλία βακτηρίων και άλλων παθογόνων ουσιών, όμως παρ' όλο που τα νεογνίοντα είναι ευάλωτα στη μόλυνση, το ανοσοποιητικό τους σύστημα μπορεί να ανταποκριθεί στους μολυσματικούς οργανισμούς χάρη σε αντισώματα από τη μητέρα τους ενώ και ο φυσικός θηλασμός συμβάλλει τα μέγιστα στη βελτίωση της ανοσίας του νεογνίοντου.

Αυτά και πολλά άλλα που δεν είναι του παρόντος, φανερώνουν τη μεγάλη σοφία του Πλάστη μας, που τόσο πολύ ενδιαφέρεται για εμάς και την παρούσα ζωή μας. Περισσότερο όμως ενδιαφέρεται για την ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ, και έδειξε την αγάπη και το ενδιαφέρον Του θυσιάζοντας τον Υιό Του Ιησού Χριστό για τις αμαρτίες μας, ώστε να γίνουμε ΥΙΟΙ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ.

«Θέλω είσθαι Πατήρ σας, και σεις θέλετε είσθαι υιοί μου και θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ» (Β' Κορ. 6/ς18).

Πόσο Σε ευχαριστούμε Κύριε! ☩

[*] Guliuzza, R. 2009. Made in His Image: Baby's First Breath. Acts & Facts. 38 (12):10-11.

<http://www.icr.org/article/babys-first-breath/>.

Υιοί του μέλλοντος αιώνος

Ο Ιησούς ήρθε στον κόσμο, αλλά δεν ήταν από αυτόν. Ήρθε στο χρόνο από την αιωνιότητα, εκπροσωπώντας τον Θεό και τη Βασιλεία των Ουρανών. Ο Ιησούς είπε στον Πιλάτο, «**Η Βασιλεία η ἐμὴ δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου**». Ως οπαδοί του Ιησού, κι εμείς επίσης δεν ανήκουμε στον κόσμο αυτό. Έχουμε γεννηθεί από το Άγιο Πνεύμα και γίναμε πολίτες της Βασιλείας του Θεού (Φιλ. 3/γ/20 και Ιωάν. 3/γ/1-8).

Πάντα τίθεται το θέμα, κατά πόσον οι πολίτες της Βασιλείας του Χριστού θα πρέπει να συμμετέχουμε στις υποθέσεις του παρόντος κόσμου. Αλλά υπάρχει ένα ακόμη ερώτημα: Πόσο πρέπει να προσέχουμε ώστε να μην επενδύουμε σε πράγματα που παρέρχονται και, αντίθετα, πώς πρέπει να επενδύουμε σε πράγματα που αναμένονται να έρθουν και να διαρκέσουν. Είναι επιτακτική ανάγκη να γνωρίζουμε τη διαφορά μεταξύ εκείνων που παρέρχονται, είτε πρόκειται για επιχειρήσεις, εκπαίδευση ή κάθε άλλο τομέα, και εκείνων που έρχονται για να μείνουν.

Η πρώτη έλευση του Ιησού Χριστού δεν ήταν μόνο μια ηθική εισβολή, που απέβλεπε να διδάξει κάποιες καλές συμπεριφορές στους οπαδούς Του. Αντίθετα ήταν μια εισβολή στο παρόν και το μέλλον. Αυτό ο λαός Ισραήλ δεν το α-

ντιλήφθηκε, όμως το κατάλαβε η αρχαία Εκκλησία. Ως αποτέλεσμα, ο μεν λαός Ισραήλ καταστράφηκε από τη Ρώμη –παρά τις προειδοποιήσεις του Ιησού– ενώ η Εκκλησία προχώρησε και κατέκτησε τον κόσμο.

ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΤΟΥΤΟΥ

Στο Λουκ. 20/κ/34, ο Ιησούς χρησιμοποιεί την φράση: «**Οι υιοί του αιώνος τούτου**». Με τον όρο αυτό αναφέρθηκε στους ανθρώπους των οποίων η νοοτροπία διαμορφώνεται από το ρεύμα της εποχής τους. Είναι εκείνοι που, αντίθετα από την συμβουλή του Παύλου στο Ρωμαίους 12/ιβ/1-2, **συμμορφώνονται «με τον αιώνα τούτον»**, και δεν **μεταμορφώνονται «διά της ανακαινίσεως του νοός»**, εξετάζοντας, ποιο είναι το θέλημα του Θεού. Οι «**υιοί του αιώνος τούτου**» είναι άνθρωποι, όπως ο πλούσιος εκείνος νεαρός άρχοντας που καλέστηκε από τον Ιησού να γίνει οπαδός Του, αλλά όταν άκουσε την πρόκληση, «**Εν σοι λείπει πάντα όσα έχεις πώλησον και διαμοίρασον εις πτωχούς, και θέλεις έχει θησαυρόν εν ουρανῷ, και ελθέ, ακολούθει μοι**» (Λουκ. 18/ιη/22), να αφήσει δηλαδή τα πρόσκαιρα αγαθά του για να αποκτήσει «**θησαυρόν εν ουρανῷ**», δηλαδή το μέλλον, εκείνος αρνήθηκε επειδή ήταν δεμένος με το υλικό παρόν.

Οι **«υιοί του αιώνος τούτου»** δεν είναι ανόητοι άνθρωποι. Ο ίδιος ο Χριστός σε άλλη περίπτωση αναγνώρισε ότι **«οι υιοί του αιώνος τούτου είναι φρονιμώτεροι εις την εαυτών γενεάν παρά τους υιούς του φωτός»** (Λουκ. 16/1ς/8), όμως είναι μπλεγμένοι και παρاسυρμένοι από την εκάστοτε κουλτούρα. Μπορεί να θέλουν να ακολουθήσουν τον Ιησού, επειδή όμως είναι δεμένοι με κάποια δεσμά που τους κατέχουν, δεν μπορούν να το κάνουν. Αδυνατούν να συνειδητοποιήσουν ότι αυτό που τους εξουσιάζει σήμερα, κάποια μέρα θα είναι χωρίς καμιά αξία. Αλήθεια, πόσο άξιζε ο πλούτος του νεαρού άρχοντα που αναφέραμε πιο πάνω, όταν λίγα χρόνια αργότερα ο Ρωμαίος στρατηγός Τίτος και ο στρατός του κατέστρεψαν την Ιερουσαλήμ και, σύμφωνα με τις ιστορικές πηγές, υπήρξαν περισσότεροι από 56.000 νεκροί και περισσότεροι από 30.000 αιχμάλωτοι πουλήθηκαν σαν δούλοι;

Με παρόμοιο τρόπο, ο Νώε μίλησε για τον Κατακλυσμό που θα ερχόταν αλλά οι συνάνθρωποί του αδιαφόρησαν. Επειδή ήταν «υιοί του αιώνος τούτου» είχαν επενδύσει στο παρόν. Ο Νώε όμως είχε διαφορετική νοοτροπία και όταν με θεία αποκάλυψη ενημερώθηκε για το επικείμενο κακό, αποφάσισε να επενδύσει στο μέλλον για το καλό το δικό του και της οικογένειάς του. Η οικοδόμηση της Κιβωτού δεν ήταν μια απλή υπόθεση και ασφαλώς είχε τεράστιο κόστος, αλλά αυτό το κόστος το ανέλαβαν και το πλήρωσαν ο Νώε και η οικογένειά του, επειδή πίστεψαν στην προειδοποίηση του Θεού και κατάλαβαν ότι άξιζε κάθε κόπο και δαπάνη για να ανταποκριθούν σ' αυτήν. Έτσι τελι-

κά από όλη την ανθρωπότητα σώθηκαν μόνο αυτές οι **«οκτώ ψυχαί»**, ο Νώε με τους τρεις γιους του και τις γυναίκες τους (Α' Πέτρ. 3/γ/20).

Την ημέρα της Πεντηκοστής, ο Πέτρος και οι άλλοι Απόστολοι προειδοποίησαν το πλήθος, **«Σώθητε από της διεστραμμένης ταύτης γενεάς»** (Πράξ. 2/β/40). Ήταν πράγματι διεστραμμένη η κοινωνία τους, με κυβερνήτες όπως ο Ηρώδης, ο Πιλάτος και οι διεφθαρμένοι Αρχιερείς τους. Κάτι δηλαδή όπως και η δική μας εποχή που υποφέρει κάτω από διεφθαρμένους πολιτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες. Όπως όμως συμβαίνει και σήμερα, εκείνος ο λαός δεν θέλησε να ακολουθήσει τον Χριστό. Στον Πιλάτο δήλωσαν: **«Δεν έχουμε βασιλέα ειμὴ Καίσαρα»** (Ιωάν. 19/ιθ/15). Ήταν, λοιπόν, αυτοί οι καίσαρες που τους "περιποιήθηκαν" φρικτά λίγα χρόνια αργότερα, όταν γκρέμισαν εντελώς την πόλη και το ναό της, και όργωσαν τον τόπο για να μην κατοικηθεί ποτέ ξανά. Όπως λέει ο Ιωάννης, **«Ο κόσμος παρέρχεται»** (Ιωάν. 2/β/17). Το ίδιο έρχονται και παρέρχονται οι διάφοροι άρχοντες και οι πολιτισμοί και οι κουλτούρες. Ο χρόνος έχει έναν τρόπο για να ξεσκεπάξει και να ξεμπροστιάζει κάθε ανθρώπινη διαστροφή.

Ο προφήτης Δανιήλ από νεαρός βρέθηκε αιχμάλωτος στην Βαβυλώνα και με τα χρόνια είχε αναλάβει κεντρικό ρόλο στις κυβερνήσεις του Ναβουχοδονόσορα και των διαδόχων του. Ενώ όμως ζούσε στην Βαβυλώνα, ποτέ δεν μολύνθηκε απο την Βαβυλώνα. Για την πιστότητά του στον Θεό του Ισραήλ αξιώθηκε να δει οράματα και να λάβει προφητείες σχετικά με το μέλλον, όπου

το ένα κοσμικό βασίλειο θα διαδεχόταν το άλλο και όλα μαζί θα παρέρχονταν, ώσπου στο τέλος, γράφει: «**Είδον εν οράμασι νυκτός και ιδού, ως Υιός ανθρώπου ήρχετο μετά των νεφελών του ουρανού και έφθασεν έως του Παλαιού των ημερών και εισήγαγον αυτόν ενώπιον αυτού. Και εις αυτόν εδόθη η εξουσία και η δόξα και η βασιλεία, διά να λατρεύωσιν αυτόν πάντες οι λαοί, τα έθνη και αι γλώσσαι· η εξουσία αυτού είναι εξουσία αιώνιος, ήτις δεν θέλει παρέλθει, και η βασιλεία αυτού, ήτις δεν θέλει φθαρή» (Δαν. 7/ζ/13-14).**

ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

Ο Κύριος Ιησούς αναφέρθηκε σε μια άλλη ομάδα ανθρώπων οι οποίοι θα καταξιωθούν «**να απολαύσωσιν εκείνον τον αιώνα και την εκ νεκρών ανάστασιν**» (Λουκ. 20/κ/35).

Η «**Βασιλεία του Υιού του Ανθρώπου**» έμελλε να έρθει για να μείνει για πάντα (Δαν. κεφ. 2/β) και, σύμφωνα με όσα αποκαλύφθηκαν στον Δανιήλ, μετά από τη Βαβυλώνα ήρθαν οι Μήδοι και οι Πέρσες, μετά ήρθε η Ελλάδα και μετά η Ρώμη – και τέλος ήρθε ο Ιησούς, ο Οποίος εξήγησε στους μαθητές Του: «**Εάν ήσθε εκ του κόσμου, ο κόσμος ήθελεν αγαπά το ιδικόν του· επειδή όμως δεν είσθε εκ του κόσμου, αλλ' εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου, διά τούτο σας μισεί ο κόσμος**» (Ιωάν. 15/ιε/19) και στον Πιλάτο προσπάθησε να εξηγήσει ότι «**Η Βασιλεία η εμή δεν είναι εκ του κόσμου τούτου**» (Ιωάν. 18/ιη/36).

Όπως κάθε ανθρώπινη βασιλεία έχει τη δόξα της, όπως συμβαίνει σήμερα με όλες τις μεγάλες δυνάμεις, το ίδιο ι-

σχύει και με τη Βασιλεία του Θεού (ή «*των Ουρανών*»). Όμως, οι ανθρώπινες δόξες αναπόφευκτα εξασθενίζουν, φθίνουν και χάνονται, αντίθετα από την εξουσία του Χριστού, η οποία «**είναι εξουσία αιώνιος, ήτις δεν θέλει παρέλθει, και (...) δεν θέλει φθαρή**». Το ερώτημα λοιπόν παραμένει: Εμείς πού επενδύουμε; Στην τρέχουσα νοοτροπία ή σε εκείνη που μέλλει να έρθει; Απέναντι σ' αυτό το δίλημμα ο Απόστολος του Χριστού προτρέπει τους Χριστιανούς: «**Εάν λοιπόν συνανέστητε μετά του Χριστού, τα άνω ζητείτε, όπου είναι ο Χριστός καθήμενος εν δεξιά του Θεού, τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης**» (Κολ. 3/γ/1-2).

Ο Κύριος εξήγησε στους μαθητές Του, που είχαν επενδύσει σ' εκείνον τον «**μέλλοντα αιώνα**»: «**Αληθώς σας λέγω, δεν είναι ουδείς όστις, αφήσας οικίαν ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν εμού και του ευαγγελίου δεν θέλει λάβει εκατονταπλασίονα τώρα εν τω καιρώ τούτω, οικίας και αδελφούς και αδελφάς και μητέρας και τέκνα και αγρούς μετά διωγμών, και εν τω ερχομένω αιώνι ζωήν αιώνιον**» (10/ι/20-30). Επίσης στο Ματθ. 6/ς/18-21, προειδοποίησε όσους θησαύριζαν στη Γη, να θησαυρίζουν στον ουρανό. Όπως είπε κάποιος: «**Δεν μπορούμε να πάρουμε μαζί μας τίποτα από τα γήινα υπάρχοντα, μπορούμε όμως να τα στείλουμε στο μέλλον!**»

Οι Γραφές λένε ότι «**Ο Ιησούς Χριστός είναι ο αυτός χθες και σήμεραν και εις τους αιώνας**» (Εβρ. 13/ιγ/8), και ότι Εκείνος ήταν, είναι και πρόκειται να έρθει (Αποκ. 1/α/4). Οι μαθητές θυσίασαν όλα όσα ΕΙΧΑΝ για πράγματα που

ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ να έρθουν. Οι «**υιοί του μέλλοντος αιώνος**» είναι εκείνοι που προβλέπουν. Βλέπουν τι είναι εκείνο που παρέρχεται και τι είναι εκείνο που έρχεται για να μείνει. Έτσι προσεύχονται: «**Ελθέτω η Βασιλεία σου**». Είναι σαν τον Αβραάμ που «**περιέμενε την πόλιν την έχουσαν τα θεμέλια, της οποίας τεχνίτης και δημιουργός είναι ο Θεός**» (Εβρ. 11/α/10). Δεν νιώθουν άνετα με τη σημερινή κουλτούρα και πάντα ψάχνουν εκείνο το “καλύτερο” που χτίζει σήμερα ο Θεός, συμφωνώντας με τον Πέτρο που έγραψε: «**Κατά δε την υποσχέσιν αυτού νέους ουρανούς και νέαν γην προσμένομεν, εν οίς δικαιοσύνη κατοικεί**» (Β΄ Πέτρ. 3/γ/13).

Στο κεφάλαιο 4/δ΄ του Ιωάννη, ο Ιησούς συνάντησε μια γυναίκα στο πηγάδι της πόλης Σειχάρ στη Σαμάρεια. Εκείνη Του έθεσε ερώτημα σχετικά με τον σωστό τόπο όπου έπρεπε να λατρεύουν: Στο όρος Γαριζίν, όπως έκαναν οι Σαμαρείτες, ή στο Ναό της Ιερουσαλήμ, όπως έκαναν οι Ιουδαίοι; Η απάντηση του Ιησού υπήρξε ενδιαφέρουσα: «**Έρχεται ώρα, και ήδη είναι**», που οι αληθινοί προσκυνητές θα προσκυνήσουν τον Πατέρα με Πνεύμα και αλήθεια – με άλλα λόγια, οπουδήποτε (Ιωάν. 4/δ/23). Αλλά αυτή η ώρα που ΕΡΧΕΤΑΙ, ήταν ΗΔΗ εδώ.

Έτσι είναι η Βασιλεία του Θεού: Και παρούσα, και έρχεται να φανερωθεί, «**διότι η βασιλεία του Θεού δεν είναι εν λόγω, αλλ’ εν δυνάμει**» (Α΄ Κορ. 4/δ/20, Λουκ. 17/30). Γι’ αυτό και όσοι ακολουθούν τον Ιησού, βλέπουν από τώρα το μέλλον και ήδη επενδύουν σ’ αυτό. Αν πιστεύουμε στον Ιησού, είμαστε γιοι και κόρες της Βασιλείας που είναι τώρα εδώ, μέσα στις καρδιές και τη

ζωή μας, αλλά και έρχεται σε πληρότητα. Η ίδια αλήθεια, αγάπη και χάρη που λάβαμε μέσα μας, κάποια μέρα θα διαποτίζει ολόκληρο τον ανανεωμένο κόσμο.

Ενώ όμως αυτή η νοοτροπία χαρακτηρίζει τους δούλους του Θεού σε κάθε εποχή της ιστορίας, φοβούμαστε ότι πολλοί από τους ανθρώπους των εκκλησιών σήμερα έχουν μπλεχθεί και είναι δέσμιοι στα δίχτυα του παρόντος πολιτισμού που μέλλει να κριθεί (Β΄ Τιμ. 2/β/4). Τι είδους είναι το βάπτισμα που λαβαίνουμε ως Χριστιανοί; Από τι και προς τα πού βαφτιστήκαμε; Το βάπτισμα έχει πολλές σημασίες στα Ευαγγέλια.

Ο Ιησούς βαπτίστηκε από υπακοή στον Πατέρα για να εκπληρώσει «**πάσαν δικαιοσύνην**» (Ματθ. 3/15) και με το βάπτισμά Του ταυτίστηκε με το ανθρώπινο γένος του οποίου σήκωσε την αμαρτία ως ο Αμνός του Θεού «**ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου**» (Ιωάν. 1/α/29). Το βάπτισμά Του προεικόνιζε το δικό μας θάνατο, ταφή και ανάσταση, όπως και όταν εμείς βαπτιζόμαστε, ταυτιζόμαστε μαζί Του – αποδεχόμαστε ως δικό μας το δικό Του θάνατο, ως προς τον παλιό μας εαυτό, την ταφή της προηγούμενης ζωής μας και την ανάστασή μας σε μια νέα ζωή μαζί Του (Ρωμ. 6/ς/1-14).

Απαρνούμαστε κάθε “υϊκή” σχέση μας με τον προηγούμενο κόσμο και πολιτισμό, και από υιοί του παρόντα αιώνα, εντασσόμαστε και αναπτυσσόμαστε ως υιοί του μέλλοντα αιώνα, εκείνου που πρόκειται να έρθει. Απαρνούμαστε την κουλτούρα αυτού του κόσμου και επενδύουμε σε μια αιώνια. Με την πράξη του βαπτίσματος χαράζουμε

μια γραμμή οριοθέτησης, ξεκάθαρη, ευδιάκριτη και δραματική, γεγονός που πολύ έντονο ιδιαίτερα σε τόπους όπου ο Χριστιανισμός δεν είναι η παραδοσιακή θρησκεία.

Στην αρχή αυτό γινόταν φανερό καθώς οι πιστοί που βαπτίζονταν λάβαιναν το Άγιο Πνεύμα, και δόξαζαν και μεγάλυναν τον Θεό με διάφορα εξωτερικά σημεία. Το Πνεύμα του μελλοντικού αιώνα ερχόταν και τους ικάνωνε να ζουν μια διαφορετική ζωή και νοοτροπία, ενόσω ακόμη βρίσκονταν στο παρόν. Το Άγιο Πνεύμα είναι προκαταβολή (αρραβώνας) εκείνου που επρόκειτο να συμβεί στο μέλλον. Ο Παύλος θα εξηγήσει: «**Είναι ο αρραβών της κληρονομίας ημών, μέχρι της απολυτρώσεως του αποκτηθέντος λαού αυτού, εις έπαινον της δόξης αυτού**» (Εφεσ. 1/α/14). Το ίδιο Πνεύμα ικανώνει και εμάς σήμερα, όχι να εκδηλωνόμαστε “παράξενα και ακαταλαβίστικα” με δήθεν “γλώσσες” και άλλα ψευδή “σημεία”, αλλά να περπατήσουμε «**εν καινότητι ζωής**» και τα σώματά μας να λειτουργούν ως «**μέλη Χριστού**» (Ρωμ. 6/4, Α΄ Κορ. 6/ς/15). Οι χριστιανοί που έζησαν τους 20 προηγούμενους αιώνες, αγαπούσαν τον τόπο τους και τους συνανθρώπους τους, όμως επένδυσαν τη ζωή τους στον νέο κόσμο που πρόκειται να έρθει. Ήταν γιοι και κόρες του μέλλοντος αιώνος. Αν και ζούσαν σε τούτη τη γη, δοκίμαζαν ήδη κάτι πολύ καλύτερο.

Μερικοί όμως ίσως ρωτήσουν, «*Και αν η Βασιλεία δεν φανερωθεί πλήρως στα χρόνια της δικής μου ζωής; Τι θα συμβεί αν ο Ιησούς δεν επιστρέψει τώρα που ζω;*» Το ερώτημα αυτό είχε τεθεί ήδη από τους καιρούς των Απο-

στόλων, και ο Πέτρος απάντησε ως εξής: «**Δεν βραδύνει ο Κύριος την υπόσχεσιν αυτού, ως τινές λογίζονται τούτο βραδύτητα, αλλά μακροθυμεί εις ημάς, μη θέλων να απολεσθώσι τινές, αλλά πάντες να έλθωσιν εις μετανοίαν**» (Β΄ Πέτρ. 3/γ/9). Από την ανθρωπινή αίσθηση φαίνεται ότι ο Κύριος δεν βιάζεται να εκπληρώσει το “ραντεβού” Του μαζί μας, όμως η Βασιλεία του Θεού εξακολουθεί να είναι ταυτόχρονα και ερχόμενη και επικείμενη. Έρχεται ταχέως, όμως τούτο δεν πρόκειται να εξελιχθεί με βάση κάποιο “ημερολόγιο” αλλά με βάση του πόσοι ανταποκρίνονται στη μακροθυμία του Θεού και μετανοούν. Κρίνοντας σαρκικά, με εγωκεντρική νοοτροπία, βιαζόμαστε να ζήσουμε την έλευση του Κυρίου, κρίνοντας όμως πνευματικά, με τον τρόπο της σκέψης του Θεού, θα έπρεπε κι εμείς να μακροθυμούμε, ώστε να σωθούν όσο γίνεται περισσότεροι άνθρωποι.

ΓΕΥΣΗ ΟΥΡΑΝΟΥ

Στην Επιστολή προς Εβραίους γίνεται λόγος για τους «**άπαξ φωτισθέντες και γευθέντες της επουρανίου δωρεάς και γενόμενους μετόχους του Αγίου Πνεύματος και γευθέντες τον καλόν λόγον του Θεού και τας δυνάμεις του μέλλοντος αιώνος**» (Εβρ. 6/ς/4-6). Ο Κύριος Ιησούς χαρίζει πρόγευση της μεγαλύτερης δόξας του ουρανού. Η απολύτρωση, η δικαίωση, ο λόγος του Θεού, ο καρπός και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, όλα είναι γεύσεις από τον ουρανό και τον αιώνα που πρόκειται να έρθει.

Στον Ψαλμό 34/λδ/8 διαβάζουμε, «**Γεύθητε και ιδέτε ότι αγαθός ο Κύ-**

ριος· μακάριος ο άνθρωπος ο ελπίζων επ' αυτόν». Η δική Του δικαιοσύνη, ειρήνη και χαρά εν Πνεύματι Αγίω, προσφέρουν υπέροχη γεύση στην πεινασμένη ψυχή που για χρόνια έχει τραφεί με τις πρόσκαιρες προσφορές των διεφθαρμένων πολιτισμών αυτού του κόσμου. Μια γεύση της καλοσύνης του Θεού αναζωογονεί τους θνητούς και δημιουργεί προσδοκίες για εκείνο που πρόκειται να έρθει. Η ειρήνη του Ουρανού είναι από τώρα εδώ και μας ικανώνει να αντιμετωπίσουμε τις γήινες συγκρούσεις. Η δικαιοσύνη του Ουρανού είναι από τώρα εδώ και μας ικανώνει να αντιμετωπίσουμε έναν άδικο κόσμο και να δώσουμε τη μαρτυρία μας σ' αυτόν.

Όμως όλες αυτές οι θείες παροχές, δεν εμπόδισαν κάποιους, ήδη από την αποστολική εποχή, να «**παπαπέσουν**», να ατιμάσουν τον «αρραβώνα» τους και

να χάσουν την υπόσχεση της συμμετοχής τους στον μελλοντικό αιώνα της Βασιλείας του Θεού κοντά στον Χριστό. Τούτο είναι το μεγαλύτερο δράμα που μπορεί να συμβεί σε άνθρωπο που περιφρόνησε και «**αμέλησε**» την σωτηρία του για πρόσκαιρες απολαύσεις (Εβρ. 2/β/3).

Ας μη στηριαζόμαστε, λοιπόν, στο παρελθόν, όσο καλό και αν ήταν. Εκείνο πια έχει περάσει και εμπρός μας είναι μόνο η Βασιλεία του Θεού.

Ας θυμόμαστε τη βάφτισή μας και τη σημασία της. Ας προσευχόμαστε για τους συνανθρώπους μας και ας τους μιλούμε για το μέλλον που έρχεται, όπως έκανε ο Ιησούς. ☎

Η κεντρική ιδέα και πολλά στοιχεία του παρόντος άρθρου προέρχονται από ένα ομότιτλο κείμενο του C. Simpson.

Λόγω αύξησης των διαφόρων εξόδων, από το επόμενο τεύχος το περιοδικό θα αποστέλλεται ταχυδρομικώς μόνο σ' εκείνους που θα ανανεώσουν την επιθυμία να το λαβαίνουν στη διεύθυνσή τους.

Είμαστε διάκονοι των μέσων που χορηγεί ο Θεός και δεν επιτρέπεται να κάνουμε σπατάλες.

Παρακαλούμε τηλεφωνήστε ΑΜΕΣΩΣ:

2 1 0 2 7 . 5 9 . 3 1 7

(Ώ ρ ε ς Γ ρ α φ ε ί ο υ)

Ποιος αλλάζει ποιον...

«Δεν θα με αλλάξει ο δήμος, εγώ θα τον αλλάξω!» Τα παραπάνω φέρεται να δήλωσε ο νέος Δήμαρχος Θεσσαλονίκης μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές.

Αλλά τα πράγματα είναι εντελώς αντίθετα στο Χριστιανισμό, διότι η πρόσκληση και πρόκληση του Ευαγγελίου της Καινής Διαθήκης είναι η ΑΛΛΑΓΗ του ανθρώπου, κυρίως στο εσωτερικό του μέρος, τον χαρακτήρα του.

Αυτό που είμαστε (ο παλαιός μας εαυτός) πρέπει να πεθάνει και στη θέση του να ζήσει και να δράσει ο «νέος άνθρωπος», αυτός που χτίστηκε **«κατά Θεόν εν δικαιοσύνη και οσιότητι της αληθείας»** (Εφεσ. 4/8/24).

Ενώ όμως αυτή η αλήθεια είναι πασιφανής και ξεκάθαρη σε όλη τη Βίβλο, οι περισσότεροι “χριστιανοί” προσπαθούν με κάθε δύναμη, –βοηθούμενοι από πλήθος κακών δασκάλων– όχι να αλλάξουν τους εαυτούς τους αλλά, αντίθετα, να αλλάξουν τον χριστιανισμό.

Τα όπλα που χρησιμοποιούν είναι οι διαφορετικές “κουλτούρες”, οι πολιτισμικές διαφορές, οι ηλικιακές αποστάσεις, οι σύγχρονες τεχνολογίες, οτιδήποτε, επιτέλους, που θα μπορούσε να προβάλλει μια άλλη μορφή “χριστιανισμού” που θα είναι ελκυστική στους ανθρώπους, άνετη στους τρόπους, ελαστική σε απαιτήσεις και, το κυριότερο, να μην χρειάζεται να αλλάξει ή να πειραχτεί στο ελάχιστο ο «παλαιός μας άνθρωπος».

Αυτός ο «παλαιός άνθρωπος», περιγράφεται τόσο παραστατικά από τον απόστολο Παύλο, καθώς αναφέρεται εις **«την προτέραν διαγωγήν»** και **«τας απατηλάς επιθυμίας»**. Διαβάζουμε: *«Σεις όμως δεν εμάθετε ούτω τον Χριστόν, επειδή αυτόν ηκούσατε και εις αυτόν εδιδάχθητε, καθώς είναι η αλήθεια εν τω Ιησού· να απεκδυθήτε τον παλαιόν άνθρωπον τον κατά την προτέραν διαγωγήν, τον φθειρόμενον κατά τας απατηλάς επιθυμίας, και να αναγεννησθε εις το πνεύμα του νοός σας και να ενδυθήτε τον νέον άνθρωπον, τον κτισθέντα κατά Θεόν εν δικαιοσύνη και οσιότητι της αληθείας»* (Εφεσ. 4:20-24).

Ο «παλαιός άνθρωπος», λοιπόν, δεν είναι άλλο από την προηγούμενη διαγωγή μας, η οποία ήταν αντίθετη με τους νόμους του Θεού και οι διάφορες επιθυμίες μας που αναφέρονταν κυρίως στην εξυπηρέτηση της σάρκας και των ζωικών μας ενστίκτων. (Τίτ. 3/γ/3).

Ο πιστός του Χριστού, λοιπόν, πρέπει να αποφασίσει –αν δεν το έχει κάνει μέχρι τώρα– επειδή δεν υπάρχει “αλλαγμένος χριστιανισμός” αλλά μόνο **ΑΛΛΑΓΜΕΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ**. Και μπορεί κάποιος να καυχείται όσο θέλει, ότι άλλαξε τον χριστιανισμό, όμως κανείς δεν μπορεί να αλλάξει τον χριστιανισμό, επειδή –αν μπορούσε να το κάνει– απλά πλέον θα ήταν οτιδήποτε άλλο ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ.

Ας μην αλλάξει, λοιπόν, ο Δήμαρχος από τον Δήμο, **όμως ας αλλάξουν οι πιστοί από τον Χριστό!** ❶

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

«ΦΩΝΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΤΣΙΡΙΖΟΥΝ...»

Στα χέρια μας έφθασε το εικονιζόμενο απαίσιο φυλλάδιο με τίτλο «ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΟΛΑΣΗ;», που έχει εκδώσει ένας Ελληνοαμερικανός (ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ-ΦΩΣ) και κυκλοφορείται από κάποιους Ευαγγελικούς. Η εικόνα του είναι τρομερή, αλλά τα λόγια είναι πολύ χειρότερα. Διαβάστε ένα απόσπασμα:

Κάθε μέρα εκατομμύρια ανθρώπων πηγαίνουν στην Κόλαση! Η Κόλαση είναι ένα πραγματικό μέρος. (...) Κοίταξε κάτω. Πήγαινε τώρα στο κέντρο της γης με τη φαντασία σου και δες τα βάσανα όλων εκείνων που είναι καταδικασμένοι αιώνια. Αν μπορούσες να τους δεις, φωνάζουν και τσιρίζουν από τον πόνο, επειδή δεν υποτάχθηκαν στον Χριστό. Ενώ είχαν ευκαιρία, αρνήθηκαν να πιστέψουν στον αντικαταστατικό θάνατο του Σωτήρα. Ίσως εμπιστεύθηκαν στα δικά τους έργα. Ίσως εμπιστεύθηκαν στη δική τους "Χριστιανική" κληρονομιά. Δεν ξέρω. Πιστεύω όμως στο Λόγο του Θεού, που λέει: «...όποιος δεν πιστεύει έχει ήδη κριθεί».

Καθένας έχει δικαίωμα να πιστεύει ό,τι θέλει, δεν μπορεί όμως να επικαλείται το λόγο του Θεού για να λέει τις δικές του ανοησίες. Η Καινή Διαθήκη χρησιμοποιεί λέξεις σχετικές με την «κόλαση» ΜΟΝΟ ΤΕΣΣΕΡΙΣ φορές (στο αρχαίο κείμενο, Ματθ. 25:46= **κόλασιν**, Πράξ. 4:21= **κολάσσονται**-Β' Πέτρ. 2:9= **κολαζομένους**, Α' Ιωάν. 4:18= **κόλασιν**) και όλες αναφέρονται σε **ΤΙΜΩΡΙΑ**· ούτε σε τόπο ούτε στις αρρωστημένες φαντασιώσεις κάποιων που ακόμη

ζουν σε θρησκευτικό μεσαίωνα...

Αφήνοντας κατά μέρος όσα άλλα ανακόλουθα, αφελή και αντιβιβλικά περιέχει το εν λόγω φυλλάδιο, τονίζουμε ότι η Αγία Γραφή **ΠΟΥΘΕΝΑ ΔΕΝ ΛΕΕΙ ΟΤΙ «στο κέντρο της γης» υπάρχουν κάποιοι που «φωνάζουν και τσιρίζουν από τον πόνο»...**

Αν σε τέτοιο Θεό έμαθαν να πιστεύουν, τότε κρίμα και το γυαλιστερό χαρτί που σπαταλούν για να τυπώνουν τέτοια ψέματα. **❗**

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Το τριήμερο της αργίας 28 Οκτωβρίου έλαβε χώρα στις εγκαταστάσεις τους στο Σούνιο, η ετήσια Γενική Συνέλευση των εκπροσώπων των Ελεύθερων Ευαγγελικών Εκκλησιών της χώρας μας. Όπως θα έχουν αντιληφθεί οι αναγνώστες του «Τ» και από την «Ανοιχτή Επιστολή» που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο τεύχος, τα πράγματα δεν ήταν καθόλου καλά για τη συγκεκριμένη ομάδα εκκλησιών, και όλοι σχεδόν περίμεναν σοβαρή εμπλοκή, ίσως και διάσπασή τους. Ο κυριότερος λόγος γι' αυτό ήταν η στείρα άρνηση εκείνων που διαχειρίζονται τα περιουσιακά στοιχεία των εκκλησιών μέσα από δύο Σωματεία, να συνεργαστούν με την Εκτελεστική Διακονία που εκλέχθηκε πριν από ένα χρόνο.

Ύστερα από ζυμώσεις, συζητήσεις και έντονες αντεγκλήσεις, διαμορφώθηκε τελικά μία εύθραυστη "συμφωνία κυρίων" ανάμεσα στις δύο παρατάξεις, σε ένα πλαίσιο όπου άτομα καλής θέλησης θα μπο-

ρούσαν να βρουν "δρόμο συμπίρευσης" για την εξυπηρέτηση των αναγκών (υλικών και πνευματικών) των μελών τους. Από όσα πληροφορήθηκε ο "Τ", δεδομένου ότι οι συνεδριάσεις γίνονται "κεκλεισμένων των θυρών", όχι σπάνια οι τόνοι ανέβηκαν, αποκαλύψεις αταξιών και κατονομασία κακών συμπεριφορών απειλήθηκαν, αλλά χάρη στη μεσολάβηση μετριοπαθών και απλών συνέδρων της επαρχίας η ρήξη αποσοβήθηκε.

Όσοι γνωρίζουν πράγματα και πρόσωπα στο συγκεκριμένο χώρο, μιλούν για προσωρινή αναδίπλωση της εξασθενημένης παλαιάς φρουράς, για να επανέλθει δριμύτερη σε νέα ευκαιρία. Άλλοι πάλι ελπίζουν ότι με την πάροδο του χρόνου οι αντιδραστικοί θα αποσυρθούν λόγω ηλικίας, και οι φτιαχτές πλειοψηφίες (από συγγενείς και ημετέρους) που ελέγχουν τα Δ.Σ. των εν λόγω Σωματείων, θα δώσουν τόπο για να βρεθεί μια ισορροπία. **Οψόμεθα. ☛**

ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Το ίδιο διάστημα έλαβε χώρα στη Θεσσαλονίκη, η Σύνοδος των Ελευθέρων Αποστολικών Εκκλησιών Πεντηκοστής.

Σύμφωνα με πληροφορίες του «Τ» και σ' αυτή τη συγκέντρωση υπήρξαν σοβαρές διαφωνίες όσον αφορά την επικοινωνία των μελών και λειτουργιών των εν λόγω Εκκλησιών με άλλες χριστιανικές ομολογίες, καθώς σκληροπυρηνικοί εκπρόσωποι από Κηφισιά, Πειραιά και Νίκαια, προσπάθησαν να επαναφέρουν τη γραμμή της ολικής απομόνωσης από τους υπόλοιπους χριστιανούς, στην ούτως ή άλλως προβληματική αυτή κοινότητα εκκλησιών, η οποία δημιουργήθηκε ως αποτέλεσμα απόσχισης από άλλες προϋπάρχουσες, για λόγους που θα έπρεπε να α-

ναλυθούν κάποια στιγμή, και πολύ απέχουν από όσα ωραιοποιημένα γράφει το βιβλίο με τίτλο «Ελευθέρα Αποστολική Εκκλησία Πεντηκοστής» (Εκδόσεις "Όρος"), που παρουσιάζει τα γεγονότα περισσότερο ως ένα "οικογενειακό άλμπουμ" παρά ως βιβλίο ιστορίας.

Η τάση αυτή απομονωτισμού, που επικρατούσε παλαιότερα στις εν λόγω εκκλησίες, χωρίζοντας τους χριστιανούς σε "χριστιανούληδες" –που είναι όλοι οι άλλοι– και "πνευματικούς" –που είναι οι οπαδοί της εν λόγω ομάδας– είχε χαλαρώσει το τελευταίο διάστημα χάρη σε άτομα που έφεραν νέα πνοή, όμως, δυστυχώς, η πορεία στο δρόμο του Θεού ποτέ δεν είναι εύκολη. ☛

ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΟΙ Ή “ΔΗΘΕΝ”

Υπάρχει ισχυρή τάση στις διάφορες εκκλησίες να υιοθετούν εντυπωσιακούς τίτλους, για να ξεχωρίζουν από τους υπόλοιπους συγχριστιανούς, είτε αυτοί οι τίτλοι ανταποκρίνονται με την ιστορία, την πραγματική δογματική τους υπόσταση και το μέγεθός τους, είτε όχι.

Έτσι εύκολα κάποιοι αυτοχαρακτηρίζονται ως: **Αποστολικοί, Πεντηκοστιανοί, Ορθόδοξοι, Γνήσιοι, Καθολικοί, Αγνοί, Παγκόσμιοι, Αγιαστές, του Θεού, του Χριστού, Ευαγγελικοί, Χαρismaticοί, Μαθητές Χριστού, Παιδιά του Θεού, Χριστιανοί Ελλάδος**, κ.λπ., κ.λπ.

Με τα ονόματα αυτά θέλουν να πουν πως **δήθεν** προέρχονται ή ακολουθούν τους Αποστόλους, **δήθεν** διαθέτουν σημεία της Πεντηκοστής, **δήθεν** έχουν ορθή διδαχή, **δήθεν** είναι παγκόσμιας εμβέλειας –αν και ίσως δεν τους γνωρίζει ούτε ο γείτονάς τους– και είναι **δήθεν** αποκλειστικοί αντιπρόσωποι του Θεού, **δήθεν** ζουν άγια ζωή, **δήθεν** ακολουθούν πιστά το Ευαγγέλιο, **δήθεν** έχουν υπερφυσικά χαρίσματα, και διάφορα άλλα **ΔΗΘΕΝ**, ανάλογα με τη φαντασία των ηγετών και των προπαγανδιστών των διαφόρων αυτών εκκλησιαστικών σωμάτων, που με τον ένα ή άλλο τρόπο σύντομα –αν όχι ευθύς εξ αρχής– διαμορφώνονται σε οργανωτικά σχήματα και συστήματα που με διάφορους μηχανισμούς –όχι σπάνια χωρίς ηθικούς φραγμούς– ελέγχουν τις συνειδήσεις και ζωές των οπαδών.

Ανάμεσα σ’ αυτά τα ονόματα είναι και ο τίτλος **“ΕΛΕΥΘΕΡΗ”**, που συχνά χρησιμοποιείται από διάφορες εκκλησίες, είτε για να υποδηλώσει την ανεξαρτησία τους από το κράτος είτε την ελευθερία των μελών τους να ερευνούν τις Γραφές και να διατυπώνουν τις απόψεις τους ή απορίες

τους, χωρίς κανείς να τους λογοκρίνει και να τους απειλεί με αφορισμούς/αποκοπές και άλλες δυσάρεστες πράξεις που πολύ συχνά συμβαίνουν σε θρησκευτικούς κύκλους, τις περισσότερες φορές χωρίς ουσιαστική αφορμή και αιτία, παρά μόνο από την αντιπάθεια των ηγετών τους και το φόβο αμφισβήτησης της κυριαρχίας των τελευταίων.

Η “συνωνυμία” τέτοιων εκκλησιαστικών κινημάτων με παρόμοια του εξωτερικού μπορεί να μην έχει καμία σχέση ή συνάφεια, όπως π.χ. οι Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες της Ελλάδας, που δεν έχουν καμία δογματική ή άλλη σχέση με τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες της Αμερικής ή άλλων χωρών.

Ολόκληρη η χριστιανική ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα που κατά καιρούς έρχονται στο προσκήνιο, αρχίζοντας μάλιστα από τις ημέρες των ίδιων των Αποστόλων, όταν π.χ. στην Κόρινθο τα μέλη της εκεί εκκλησίας είχαν χωριστεί σε παρατάξεις ως ακόλουθοι του Παύλου, του Κηφά (Πέτρου), του Απολλώ, ακόμη και του Χριστού. (Α΄ Κορ. 1/α/12).

Όλες αυτές οι μεγάλосχημες ή τρανταχτές επωνομασίες τις περισσότερες φορές δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα, παρά μόνο χρησιμοποιούνται για να εντυπωσιάζουν κάποιους αφελείς ή εύπιστους.

Αλλά οι αληθινοί χριστιανοί δεν συγκινούνται ούτε επηρεάζονται από τέτοια συνειδητά ή ασυνειδητά “κόλπα”, ξέρουν σε ΠΟΙΟΝ πιστεύουν και ΠΩΣ να ζήσουν τη χριστιανική τους ζωή, στο φως του λόγου των Αγίων Γραφών και της οδηγίας του Αγίου Πνεύματος. Για όλα τα άλλα... **«Θου Κύριε φυλακήν τω στόματί μου»!**

Εκ καρδίας

Σύμβολα της πίστης

Στο περιοδικό «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» (Ιουλ.-Αυγ. 2010) διαβάσαμε ότι με Εγκύκλιό της η Ι. Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος ζήτησε από τις Μητροπόλεις να συστήσουν σε όσους εκδίδουν αγγελτήρια λατρευτικών συνάξεων, κηδειών, μνημοσυνών κ.λπ., «να μην εκτυπώνουν πάνω σ' αυτά εικόνες αγίων και τα σύμβολα της πίστης (...) διότι όλα αυτά, μετά από την χρήση τους ρίπτονται στους κάδους απορριμμάτων ή στο οδόστρωμα και καταπατώνται, γεγονός που θεολογικώς και εκκλησιολογικώς είναι απαράδεκτο και βλάσφημο».

Είναι όντως γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια τα ιερά και όσια έχουν χάσει την πρέπει εκτίμηση από τους εκκλησιαζόμενους και μάλιστα τους νεότερους, οι οποίοι, αφού πρώτα έχασαν το σεβασμό προς τους μεγαλύτερους, ακόμη και τους γονείς τους, στη συνέχεια ισοπεδώνουν τα πάντα, εγκαταλείποντας κάθε ιεροπρέπεια.

Δεν κατηγορούμε τους ίδιους τους νέους με τα παραπάνω, αλλά μάλλον τους γονείς και τους πρεσβυτέρους τους, αφού το κακό άρχισε πρώτα από εκείνους, οι οποίοι ακόμη και με τη δικαιολογία ότι ο Θεός λατρεύεται “εν πνεύματι” γκρέμισαν μέσα και γύρω τους κάθε αίσθηση ιεροπρέπειας και λατρευτικής διάθεσης για τα πράγματα του Θεού.

Πριν καιρό επισκεφθήκαμε ένα χριστιανικό σπίτι, όπου με θλίψη είδαμε Αγίες Γραφές και άλλα χριστιανικά έντυπα να είναι μουντζουρωμένα με το χειρότερο τρόπο και με σελίδες ξεσχισμένες από τα νήπια της οικογένειας. Επιτρέποντας στα μωρά τους να ασχημονούν με τέτοιο τρόπο στα ιερά βιβλία, αναρωτιώμαστε πώς οι άνθρωποι αυτοί θα ζητήσουν αργότερα από αυτά να σέβονται και να πιστεύουν όσα είναι γραμμένα εκεί;

Δεν ειδικολογούμε τα αντικείμενα ούτε πιστεύουμε ότι “αγιοποιούνται” από το υλικό ή το περιεχόμενό τους, **όταν όμως δεν θέλεις να πετούν και να σχίζουν τη φωτογραφία του αγαπημένου σου παππού, πώς επιτρέπεις να κάνουν το ίδιο στις σελίδες των Αγίων Γραφών και άλλων σχετικών εντύπων;** ❧

«Προσέχετε πώς ακούετε»

Τον λόγο αυτό είπε ο Χριστός στους ακροατές Του (Λουκ. 8/ν/18) και όπως πάντα είχε δίκιο. Υπάρχουν πολλά που δεν μπορούμε να ερμηνεύσουμε στις συμπεριφορές διαφόρων ανθρώπων και ένα από τα πιο δύσκολα αφορά τη στάση του βασιλιά Ηρώδη απέναντι στον Βαπτιστή Ιωάννη.

Ο Ηρώδης Αντίπας (ή Τετράρχης) ήταν γιος του Ηρώδη του Μεγάλου και οι Ρωμαίοι του είχαν αναθέσει τη διοίκηση της Γαλιλαίας και Περαιάς. Αρχικά είχε νυμφευθεί την κόρη του βασιλιά των Ναβαταίων Αρέτα Δ', αλλά αργότερα την χώρισε για να παντρευτεί την ανειψιά του Ηρωδιάδα, που ωστόσο ήταν παντρεμένη με τον ετεροθαλή αδελφό του Φίλιππο από τον οποίο είχε κόρη την Σαλώμη, η οποία χόρεψε στα γενέθλια του Αντίπα και ζήτησε την κεφαλή του Ιωάννη «επί πίνακι». Αλλά γι' αυτόν τον άνθρωπο, ο Μάρκος στο Ευαγγέλιό αναφέρει ότι ήταν υποστηρικτής του θύματός του, και μάλιστα του άρεσε να τον ακούει. Το ιερό κείμενο γράφει ότι «ηδέως αυτού ήκουεν» (Μάρκ. 6/ς/20) και δεν τον άκουσε μόνο μια φορά αλλά «ήκουεν» αυτόν...

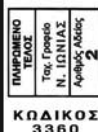
Τι μπορεί να ήταν αυτό που άρεσε στον Ηρώδη; Ο Πρόδρομος δεν είχε καλά λόγια να πει για τον Ιδουμαίο στην καταγωγή βασιλιά. Αν στους Ισραηλίτες, ακόμη και στους ιερείς της Ιερουσαλήμ, φώναζε «Μετανοείτε», σ' αυτό το, όπως αποδεικνύεται από τις σελίδες της Καινής Διαθήκης αλλά και την κοσμική ιστορία, άθλιο υποκείμενο, ο προφητικός έλεγχος ήταν αυστηρότατος. Ο Μάρκος σ' αυτό είναι συγκεκριμένος και κατηγορηματικός: «Ο Ιωάννης έλεγε προς τον Ηρώδη ότι δεν σοι είναι συγκεκριωρημένον να έχης την γυναίκα του αδελφού σου» (Μάρκ. 6/ς/18).

Πολλοί κίρυκες θα ήθελαν να έχουν τέτοιους ακροατές, που να τους ακούν και να προσέχουν στα λεγόμενά τους ευχαρίστως. Τούτο ιδιαίτερα θα το ήθελαν οι προφίτες, τα μηνύματα των οποίων, τις περισσότερες φορές τουλάχιστον, είναι ελεγκτικά. Ο Παύλος προφίτεψε πως θα έρχονταν –ήρθαν ήδη– καιροί, που οι άνθρωποι θα συγκεντρώνονται γύρω από δασκάλους που τους ευχαριστεί να τους ακούνε ή, όπως το λέει μια μετάφραση, «τους γαργαλούν τα αυτιά»... (Β' Τιμ. 4/δ/3).

Αντίθετα, όταν μίλησε ο Πέτρος στην Πεντηκοστή, «ήλθεν εις κατάνυξιν η καρδιά αυτών» και ρώτησαν «Τι πρέπει να κάμωμεν;».

ΕΜΕΙΣ ΠΩΣ ΑΚΟΥΜΕ τον λόγο του Θεού; Μήπως μόνο με ευχαρίστηση;

Το ζήτημα δεν είναι απλό, επειδή ο Κύριος είπε: «**Προσέχετε λοιπόν πώς ακούετε· διότι όστις έχει, θέλει δοθή εις αυτόν, και όστις δεν έχει, και εκείνο το οποίον νομίζει ότι έχει θέλει αφαιρεθή απ' αυτού**» (Λουκ. 8/ν/18). **❶**

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΞΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN